

«أَسْأَلُهُ أَنْ يُبَلِّغَنِي الْمَقَامَ الْمَحْمُودَ لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ؛ وَ مِنْ أَوْ مِي خَوَاهِمُ كِه مِرَا بَرَسَانْد بِه مَقَامِ سِتُودِهَائِي كِه بَرَايِ شِمَا نَزْدِ خِدَاسْت.»

(زیارت عاشورا)

«أَوَّلُ مَا خَلَقَ اللَّهُ نُورِي.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار (عليهم السلام)، گردآورنده علی

اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربی، ۱۳۶۸، ج ۵۴، ص ۱۷۰)

«إِنَّ أَوَّلَ مَا خَلَقَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ أَرْوَاحَنَا.» (ابن بابویه، محمد بن علی، علل الشرائع، شرح محمد صادق بحر العلوم، قم، مکتبه

الداوری، ج ۱، ص ۵)

«...نَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي...؛ از رُوحِ خُودِ دَرِ اَوْ دَمِيْدِم...» (ص، 72)

«خَلَقَكُمْ اللهُ أَنْوَاراً فَجَعَلَكُمْ بَعْرِشِهِ مُحَدِّقِينَ؛ خِدَاوَنْدِ شِمَا رَا بِه صُورْتِ نُورِهَائِي أَفْرِيْدِ وَ گِرْدَاگِرْدِ عَرَشِ خُودِ قِرَارَاتَانِ دَاد.» (زیارت

جامعه کبیره)

«خَلِقَ نُورَ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ قَبْلَ أَنْ تُخْلَقَ الْأَرْضُ وَ السَّمَاءُ فَقَالَ بَعْضُ النَّاسِ يَا نَبِيَّ اللَّهِ فَلَيْسَتْ هِيَ إِنْسِيَّةً فَقَالَ صَلَّى اللَّهُ

عَلَيْهِ وَ آلِهِ فَاطِمَةُ حَوْرَاءُ إِنْسِيَّةً قَالَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ وَ كَيْفَ هِيَ حَوْرَاءُ إِنْسِيَّةً قَالَ خَلَقَهَا اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ مِنْ نُورِهِ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ آدَمَ

إِذْ كَانَتْ الْأَرْوَاحُ فَلَمَّا خَلَقَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ أَدَمَ عَرَضَتْ عَلَى أَدَمَ قِيلَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ وَ أَيْنَ كَانَتْ فَاطِمَةُ قَالَ كَانَتْ فِي حُقَّةٍ تَحْتَ سَاقِ الْعَرْشِ قَالُوا يَا نَبِيَّ اللَّهِ فَمَا كَانَ طَعَامُهَا قَالَ التَّسْبِيحُ وَ التَّهْلِيلُ وَ التَّحْمِيدُ؛ پیغمبر (صلی الله علیه و آله وسلم) فرمود: نور فاطمه (سلام الله علیها) پیش از آفرینش زمین و آسمانها آفریده شد. یکی از مردم گفت: ای پیامبر خدا، بنابراین فاطمه (سلام الله علیها) از جنس بشر نیست؟ پیغمبر (صلی الله علیه و آله وسلم) در پاسخ او فرمود: فاطمه (سلام الله علیها) حوراء بشر است، گفتند: ای پیغمبر (صلی الله علیه و آله وسلم) خدا! چگونه می شود که زهرا حوریه و انسیه باشد؟ فرمود: پیش از اینکه پروردگار متعال، حضرت آدم را خلقت نماید، در آن هنگام که روح های خلاق را آفرید، فاطمه (سلام الله علیها) را از نور خود خلق کرد و چون آدم را آفرید فاطمه (سلام الله علیها) را به او ارائه نمود. گفته شد: ای پیامبر خدا! فاطمه (سلام الله علیها) در آن هنگام کجا بود؟ فرمود: نور او در میان یک ظرف کوچکی در زیر ساق عرش جای داشت. گفتند: ای رسول خدا (صلی الله علیه و آله وسلم)! غذای وی چه بود؟ فرمود: گفتن «سبحان الله، و لا اله الا الله، و حمد خدا را گفتن.» (ابن بابویه، محمد بن علی، معانی الاخبار، ترجمه عبدالعلی محمدی شاهرودی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، ۱۳۷۷، ج ۲، ص ۴۱۸)

«وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ؛ تخت [حکومت، قدرت و سلطنت]ش آسمانها و زمین را فرا گرفته.» (البقره، ۲۵۵)

«... وَ هَذِهِ السَّبْعُ وَ الْبَحْرُ الْمَكْفُوفُ وَ جِبَالُ الْبَرْدِ عِنْدَ الْهَوَاءِ الَّذِي تَحَارُّ فِيهِ الْقُلُوبُ كَحَلَقَةِ فِي فَلَاةٍ قِيٌّ وَ هَذِهِ السَّبْعُ وَ الْبَحْرُ الْمَكْفُوفُ وَ جِبَالُ الْبَرْدِ وَ الْهَوَاءُ عِنْدَ حُجْبِ النُّورِ كَحَلَقَةِ فِي فَلَاةٍ قِيٌّ وَ هَذِهِ السَّبْعُ وَ الْبَحْرُ الْمَكْفُوفُ وَ جِبَالُ الْبَرْدِ وَ الْهَوَاءُ وَ حُجْبُ النُّورِ عِنْدَ الْكُرْسِيِّ كَحَلَقَةِ فِي فَلَاةٍ قِيٌّ ثُمَّ تَلَا هَذِهِ الْآيَةَ: «وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ لَا يُؤَدُّهُ حِفْظُهُمَا وَ هُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ» وَ هَذِهِ السَّبْعُ وَ الْبَحْرُ الْمَكْفُوفُ وَ جِبَالُ الْبَرْدِ وَ الْهَوَاءُ وَ حُجْبُ النُّورِ وَ الْكُرْسِيُّ عِنْدَ الْعَرْشِ كَحَلَقَةِ فِي فَلَاةٍ قِيٌّ وَ تَلَا هَذِهِ الْآيَةَ: الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى.» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، ۱۳۶۳_۱۳۶۵، ج ۸، ص ۱۵۳) (و این هفت آسمان و دریای پنهان و کوه های تگرگ در برابر آن

هوایی که دل‌ها در آن سرگردانند چون حلقه‌ای است در بیابانی تهی و پهناور، و این هفت آسمان و دریای پهناور و کوه‌های تگرگ و هواء در برابر پرده‌های نور، چون حلقه‌ای است در بیابانی تهی و پهناور، و این هفت آسمان و دریای پنهان و کوه‌های تگرگ و هواء در برابر کرسی چون حلقه‌ای است در بیابانی تهی و پهناور؛ سپس این آیه را خواند: «و کرسی او، آسمان‌ها و زمین را فراگیرد و نگهداشتش بر او سنگینی نکند که او است والا و بزرگ» (البقره، ۲۵۵) و این هفت آسمان و دریای پنهان و کوه‌های تگرگ و هواء و پرده‌های نور و کرسی در برابر عرش، چون حلقه‌ای است در بیابانی تهی و پهناور، و این آیه را خواند: «خدای رحمان بر عرش استوار است.» (طه، ۵۵))

«عَبْدِي خَلَقْتُ الْأَشْيَاءَ لِأَجْلِكَ وَ خَلَقْتُكَ لِأَجْلِي؛ ای بنده‌ام، من همه‌اشیاء را به خاطر تو خلق کردم و تو را هم برای خودم آفریدم.» (حر عاملی، محمد، کلیات حدیث قدسی ترجمه کتاب الجواهر السنیة، محقق زین العابدین کاظمی خلخالی و کمال کاتب زیر نظر ابوالفضل چاره‌ساز، تهران، دهقان، ۱۳۸۰، ج ۱، ص ۷۱۰)

«و أنا سید ولد آدم فی الدنيا و فی الآخرة و لا فخر، و أنا أول من تنشق الأرض عنی و عن أمتی و لا فخر و بیدی لواء الحمد یوم القیامة و لا فخر و آدم و جمیع الأنبیاء من ولد آدم تحتہ و إلى مفاتیح الجنة یوم القیامة و لا فخر.» (مقریزی، احمد، إمتاع الأسماع بما للنبی من الأحوال و الأموال و الحفدة و المتاع، تحقیق محمد عبدالحمید نمیسی، بیروت، دارالکتب العلمیة، ۱۴۲۰، ج ۳، ص ۲۳۰) (و من سرور فرزندان آدم در دنیا و آخرت هستم و فخری نیست و من نخستین کسی خواهم بود که زمین در برابر وی شکافته می‌شود و در این هم فخر نیست و لوای حمد در روز قیامت به دست من خواهد بود و فخری نیست و آدم و همه‌انبیاء از فرزندان او، زیر لوای من قرار می‌گیرند و فخری نیست و کلیدهای بهشت، روز قیامت دست من است و فخری نیست.)

«خَلَقَكُمْ اللهُ أَنْوَاراً فَجَعَلَكُمْ بَعْرِشِهِ مُحَدِّقِينَ؛ خداوند شما را به صورت نورهایی آفرید و گرداگرد عرش خود قرارتان داد.» (زیارت جامعه کبیره)

«الْمُؤْمِنُ كَالْغَرِيبِ فِي الدُّنْيَا لَا يَأْنَسُ فِي عِزِّهَا وَلَا يَجْزَعُ مِنْ ذُلِّهَا.» (کنز العمال فی سنن الأقوال و الأفعال، تحقیق بکری حیانی و صفوة السقا، بیروت، موسسه الرساله، چاپ پنجم، ۱۴۰۱، ج ۱، ص ۱۶۲)

«مَفْهُومُهُ مِنْ أَعْرَفِ الْأَشْيَاءِ وَكُنْهَهُ فِي غَايَةِ الْخَفَاءِ؛ مفهوم وجود از شناخته‌ترین مفاهیم است اما کنه و حقیقت وجود در نهایت خفاء و پوشیدگی است.» (سبزواری، ملاحادی؛ شرح المنظومة، قم، مؤسسه دارالعلم، ۱۳۶۶، ص ۱۲۰)

«وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَى؛ و صفات برتر و والا، ویژه خداست.» (النحل، ۶۰)

«مَنْ أَرَادَ اللهُ بَدَأَ بِكُمْ؛ آن کسی که خدا (هستی و کمال مطلق و بی‌نهایت) را بخواهد، باید از شما (اهل بیت علیهم السلام) شروع کند.» (زیارت جامعه کبیره)

«فَأَنَا صَانِعُ رَبَّنَا وَ النَّاسُ بَعْدُ صَانِعُونَ لَنَا؛ همانا ما، دست‌پرورده و ساخته‌پروردگار خویشیم، و مردم، تربیت‌شدگان و پرورده‌های مايند.» (شريف الرضى، محمد بن حسين، نهج البلاغه، ترجمه محمد دشتی، قم، مشهور، ۱۳۷۹، نامه ۲۸)

«وَ نَحْنُ صَانِعُ رَبِّنَا وَ الْخَلْقُ بَعْدُ صَانِعَانَا» (طبرسی، احمد بن علی، الإحتجاج علی أهل اللجاج، گردآورنده محمد باقر موسوی خراسان، مشهد، نشر المرتضی، ۱۴۰۳ ق، ج ۲، ص ۴۶۶)

«قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَيُّ شَيْءٍ اللَّهُ أَكْبَرُ فَقُلْتُ اللَّهُ أَكْبَرُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ فَقَالَ وَ كَانَ ثُمَّ شَيْءٌ فَيَكُونُ أَكْبَرَ مِنْهُ فَقُلْتُ فَمَا هُوَ قَالَ اللَّهُ أَكْبَرُ مِنْ أَنْ يُوصَفَ.» (ابن بابويه، محمد بن علی، التوحيد، تحقيق سيد هاشم حسینی تهرانی، قم، جماعه المدرّسين فی الحوزه العلمیه، ص ۳۱۳)

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ خَلَقَ مَلَكَهُ عَلَى مِثَالِ مَلَكُوتِهِ، وَ أَسَسَ مَلَكُوتَهُ عَلَى مِثَالِ جَبْرُوتِهِ لِيَسْتَدِلَّ بِمَلِكِهِ عَلَى مَلَكُوتِهِ وَ بِمَلَكُوتِهِ عَلَى جَبْرُوتِهِ.» (سروی مازندرانی، محمد صالح بن احمد، شرح الکافی (الاصول و الروضه)، محقق و مصحح ابو الحسن شعرانی، تهران، المكتبة الإسلامیه، 1382 ق، چاپ اول، ج ۱، ص ۱۲۸)

«رَحِمَ اللَّهُ امْرَأَ عِلْمٍ مِنْ أَيْنَ وَ فِي أَيْنَ وَ إِلَى أَيْنَ» (صدر الدين شيرازي، محمد بن ابراهيم، الحكمة المتعاليه في الأسفار العقليه الأربعة، بيروت، دار إحياء التراث العربي، ۱۹۸۱ م، چاپ سوم، ج ۸، ص ۳۵۵)

«وَ مَوْضِعَ الرِّسَالَةِ وَ مُخْتَلَفَ الْمَلَائِكَةِ وَ مَهْبِطَ الْوَحْيِ؛ وَ جَايِغَاهُ رِسَالَتِ وَ عَرِصَةُ رِفْتِ وَ أَمَدُ فَرَشْتِكَا نِ وَ مَرْكَزُ فِرُودِ أَمْدِنِ وَ حِي.» (زیارت جامعه کبیره)

«... قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ ... مَا خَلَقَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ خَلْقٌ أَرْوَاحَنَا فَأَنْطَقَنَا بِتَوْحِيدِهِ وَتَحْمِيدِهِ ثُمَّ خَلَقَ الْمَلَائِكَةَ فَلَمَّا شَاهَدُوا أَرْوَاحَنَا نُورًا وَاحِدًا اسْتَعْظَمُوا أَمْرَنَا فَسَبَّحْنَا لِتَعَلُّمِ الْمَلَائِكَةَ أَنَا خَلَقُ مَخْلُوقُونَ وَ أَنَّهُ مُنَزَّهُ عَنْ صِفَاتِنَا فَسَبَّحَتِ الْمَلَائِكَةُ بِتَسْبِيحِنَا وَ نَزَهَتْهُ عَنْ صِفَاتِنَا ... فَبِنَا اهْتَدَوْا إِلَى مَعْرِفَةِ تَوْحِيدِ اللَّهِ وَ تَسْبِيحِهِ وَ تَهْلِيلِهِ وَ تَحْمِيدِهِ وَ تَمْجِيدِهِ.» (ابن بابويه، محمد

بن علی، علل الشرائع، شرح محمد صادق بحر العلوم، قم، مكتبة الداوری، ج ۱، ص ۵)

«وَ عَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا؛ وَ خَدَا هَمَّهُ نَامَهَا [ی موجودات] رَا بِهِ آدَمَ أَمْوَحْتَ.» (البقره، ۳۱)

«وَ الْمَثَلُ الْأَعْلَى؛ شَمَا أَهْلُ بَيْتِ (عَلَيْهِمُ السَّلَام) مِثْلُ أَعْلَى هَسْتِيد.» (زیارت جامعه کبیره)

«أَنَا الْحُجَّةُ الْعُظْمَى وَ الْآيَةُ الْكُبْرَى وَ الْمَثَلُ الْأَعْلَى وَ بَابُ النَّبِيِّ الْمُصْطَفَى؛ حِجَّتْ عِظْمِي وَ آيَتُ كِبْرِي وَ مِثْلُ أَعْلَى وَ بَابُ

پیغمبر (صلی الله علیه و آله و سلم) مصطفی منم.» (ابن بابویه، محمد بن علی، أمالی شیخ صدوق، ترجمه محمد باقر کمره‌ای، تهران، کتابچی، ۱۳۷۶، ص ۳۸)

«يَا عَلِيُّ ... وَ أَنْتَ الْمَثَلُ الْأَعْلَى.» (ابن بابويه، محمد بن علی، عيون اخبار الرضا عليه السلام، گردآورنده مهدي لاجوردی، تهران، جهان، بی تا، ج ۲، ص ۶)

«وَ مَا لِلَّهِ آيَةٌ أَكْبَرُ مِنِّي.» (القمی، علی بن ابراهیم، تفسیر القمی، تحقیق سید طیب موسوی جزائری، بیروت، دارالسرور، ج ۱،

«...أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ: يُسْأَلُ الرَّجُلُ فِي قَبْرِهِ فَإِذَا أَثْبَتَ فَسُحَّ لَهُ فِي قَبْرِهِ سَبْعَةٌ أَدْرَعُ وَفُتِحَ لَهُ بَابٌ إِلَى الْجَنَّةِ وَقِيلَ لَهُ نَمِ نَوْمَةَ الْعَرُوسِ قَرِيرَ الْعَيْنِ» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، ۱۳۶۳_۱۳۶۵، ج ۳، ص ۲۳۸)

«ان ابراهیم علیه السلام لقی ملکا فقال له: من أنت؟ قال أنا ملک الموت فقال: أتستطیع أن ترینی الصورة التي تقبض فیها روح المؤمن قال نعم، أعرض عنی، فأعرض عنه فإذا هو شاب حسن الصورة حسن الثیاب، حسن الشمایل، طیب الرائحة. فقال: یا ملک الموت، لو لم یلق المؤمن الاحسن صورتک لکان حسبه قال له: هل تستطیع أن ترینی الصورة التي تقبض فیها روح الفاجر؟ قال: لا تطیق فقال: بلی فأعرض عنه ثم التفت إليه فإذا هو رجل أسود قائم الشعر منتن الرائحة أسود الثیاب یرج من فیه ومن مناخره النار والدخان فغشى علی ابراهیم، ثم أفاق. وقد عاد ملک الموت إلى حالته الاولی فقال: یا ملک الموت، لو لم یلق الفاجر الا صورتک، لکفته.» (ابن ابی جمهور، عوالی اللئالی العزیزیه فی الاحادیث الدینیة، تحقیق مجتبی عراقی، ۱۴۰۳ ق، چاپ اول، ج ۱، ص ۲۷۴)

«وَ فَاطِمَةُ كَانَتْ مُحَدَّثَةً وَ لَمْ تَكُنْ نَبِيَّةً.» (مفید، محمد بن محمد، الاختصاص، محقق علی اکبر غفاری و محمود محرمی زرنندی، قم، المؤتمر العالمی لالیة الشیخ المفید، ۱۴۱۳ ق، چاپ اول، ج ۱، ص ۳۲۹)

امام صادق (علیه السلام) علت مُحَدَّثَةً نامیده شدن حضرت فاطمه (سلام الله علیها) را این گونه بیان می فرماید: فاطمه (سلام الله علیها) را به خاطر این مُحَدَّثَةً نامیدند که فرشتگان از آسمان فرود می آمدند و آن حضرت را می خواندند، همان طوری

که مریم دختر عمران را صدا می‌زدند. باری فرشتگان می‌گفتند: ای فاطمه (سلام الله علیها)! خدا تو را برگزید و پاکیزه‌ات نمود و بر تمام زنان عالم اختیارت کرد، ای فاطمه (سلام الله علیها)! پروردگارت را بخوان و سجده‌اش نما و با رکوع‌کنندگان رکوع کن و بدین ترتیب حضرتش با آن‌ها سخن می‌گفت و آن‌ها نیز با جنابش حدیث و سخن می‌گفتند. شبی فاطمه (سلام الله علیها) به فرشتگان فرمود: مگر مریم بنت عمران بر تمام زنان عالم برتری ندارد؟ فرشتگان عرضه داشتند: بانو و سرور زنان عالم خودش بود و خداوند تو را بانو و سرور زنان عالم خودت و عالم مریم قرار داده و بدین ترتیب تو سرور تمام زنان عالم هستی، از اولین تا آخرین: «إِنَّمَا سُمِّيَتْ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ مُحَدَّثَةٌ لِأَنَّ الْمَلَائِكَةَ كَانَتْ تَهَيِّطُ مِنَ السَّمَاءِ فَتُنَادِيهَا كَمَا تُنَادِي مَرْيَمَ بِنْتَ عِمْرَانَ فَتَقُولُ يَا فَاطِمَةُ اللَّهُ إِصْطَفَاكِ وَ طَهَّرَكَ وَ إِصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ يَا فَاطِمَةُ أَقْنِي لِرَبِّكِ وَ أَسْجُدِي وَ ارْكَعِي مَعَ الرَّائِعِينَ فَتُحَدِّثُهُمْ وَ يَحْدُثُونَهَا فَقَالَتْ لَهُمْ ذَلِكَ لَيْلَةٌ أَلَيْسَتْ الْمُفَضَّلَةُ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ مَرْيَمَ بِنْتَ عِمْرَانَ فَقَالُوا إِنْ مَرْيَمَ كَانَتْ سَيِّدَةَ نِسَاءِ عَالَمِهَا وَ إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ جَعَلَكَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ عَالَمِكِ وَ عَالِمِهَا وَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْأَوَّلِينَ وَ الْآخِرِينَ.» (ابن بابویه، محمد بن علی، علل الشرائع، شرح محمد صادق بحر العلوم، قم، مکتبه الداوری، ج ۱، ص ۱۸۲)

سلمان فارسی می‌گوید: به خانه فاطمه (سلام الله علیها) رفتم، فرمود: بعد از وفات رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) به من ستم روا داشتند. سپس به من گفت: بنشین. پس نشستم، به من گفت: دیروز نشسته بودم و درب خانه نیز بسته بود و من در مورد قطع شدن وحی از ما و منصرف شدن ملائکه از منزل ما بعد از وفات پیغمبر (صلی الله علیه و آله و سلم)، فکر می‌کردم که ناگهان درب خانه بدون اینکه کسی از ما آن را باز کند، مفتوح شد و سه تن از حوریان بهشت وارد شدند و گفتند: ما از حوریان «دار السلام» هستیم، پروردگار عالمیان ما را به سوی تو فرستاده و ما مشتاق تو بودیم ای دختر محمد (صلی الله علیه و آله و سلم) به یکی از آنان - که گمان می‌کنم از همه آنان کهنسال تر بود - گفتم نامت چیست؟ گفت: من «مقدوره» هستم و برای «مقداد بن اسود» آفریده شده‌ام. به دومی گفتم: نامت چیست؟ گفت: من «ذره» هستم و برای «ابوذر» آفریده شده‌ام و نام سومی را پرسیدم؟ گفت: «سلمی» هستم و برای «سلمان» خلق شده‌ام: «أَنَّ سَلْمَانَ قَالَ: خَرَجْتُ إِلَى فَاطِمَةَ فَقَالَتْ جَفَوْتُ مَوْنِي بَعْدَ وَفَاءِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ ثُمَّ قَالَتْ اجْلِسْ فَجَلَسْتُ فَحَدَّثْتَنِي أَنَّهَا كَانَتْ جَالِسَةً أَمْسَ وَ بَابُ الدَّارِ مَغْلُقٌ قَالَتْ وَ أَنَا أَتَفَكَّرُ

فِي انْقِطَاعِ الْوَحْيِ عَنَّا وَانْصِرَافِ الْمَلَائِكَةِ عَنْ مَنْزِلِنَا بِوَفَاةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ إِذِ انْفَتَحَ الْبَابُ مِنْ غَيْرِ أَنْ يَفْتَحَهُ مِنَّا أَحَدٌ فَدَخَلَتْ عَلَيَّ ثَلَاثُ جَوَارِحٍ مِنَ الْحُورِ الْعِينِ مِنْ دَارِ السَّلَامِ وَكُلُّنَّ نَحْنُ مِنَ الْحُورِ الْعِينِ مِنْ دَارِ السَّلَامِ أَرْسَلَنَا إِلَيْكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ يَا ابْنَ مُحَمَّدٍ كُنَّا مُشْتَاقَاتٍ إِلَيْكَ فَقُلْتُ لَوَاحِدَةٍ مِنْهُنَّ أَظُنُّ أَنَّهَا أَكْبَرُهُنَّ سَنَا مَا اسْمُكَ قَالَتْ أَنَا مَقْدُودَةٌ خُلِقْتُ لِلْمَقْدَادِ بْنِ الْأَسْوَدِ وَقُلْتُ لِلثَّانِيَةِ مَا اسْمُكَ قَالَتْ ذَرَّةٌ خُلِقْتُ لِأَبِي ذَرٍّ وَقُلْتُ لِلثَّلَاثَةِ مَا اسْمُكَ قَالَتْ سَلْمَى خُلِقْتُ لِلسَّلْمَانَ الْفَارِسِيِّ. (قطب الدين راوندی، سعید بن هبة الله، الخرائج و الجرائح، قم، مؤسسه امام مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف، ۱۴۰۹ ق، چاپ اول، ج ۲، ص ۵۳۳)

«السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيَّتُهَا الْمُحَدَّثَةُ الْعَلِيمَةُ؛ سلام بر تو ای هم سخن با ملائکه و ای بسیار دانا.» (زیارت حضرت زهرا (سلام الله علیها))

حضرت امام حسن عسکری (علیه السلام) چند کلام ناب راجع به حضرت زهرا (سلام الله علیها) بیان فرموده اند که یکی از آنها این حدیث بسیار ارزشمند است که در آن می فرماید روزی دو زن که با هم در مسئله ای مذهبی اختلاف داشتند، به خدمت حضرت فاطمه (سلام الله علیها) رسیده و نظرشان را اظهار نمودند، آنگاه آن حضرت دلیل و برهان خود را مطابق عقیده آن که اعتقادش صحیح و ادعایش درست بود، اقامه نمود و پس از مشاهده سرور و خوشحالی زن مؤمنه بدو فرمود: خوشحالی فرشتگان به سبب ظهور و غلبه حق، بیش از شادی تو بوده و حزن و اندوه شیطان و یارانش، بیش از حزن و اندوه آن زنی است که در عقیده باطل خود مغلوب شده و پروردگار به فرشتگان دستور می دهد به جهت این عمل برای فاطمه (سلام الله علیها) هزار هزار برابر آنچه تهیه دیده بودم مهیا کنند. و این قانونی است همیشگی برای هر که موجبات پیروزی و غلبه بندهام را [بر معاند و ناصب] فراهم کند: «وَقَالَتْ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ وَ قَدْ اخْتَصَمَ إِلَيْهَا امْرَأَتَانِ، فَتَنَازَعَتَا فِي شَيْءٍ مِنْ أَمْرِ الدِّينِ: إِحْدَاهُمَا مُعَانِدَةٌ وَ الْأُخْرَى مُؤْمِنَةٌ، فَفَتَحَتْ عَلَى الْمُؤْمِنَةِ حُجَّتَهَا، فَاسْتَظْهَرَتْ عَلَى الْمُعَانِدَةِ، فَفَرِحَتْ فَرَحًا شَدِيدًا. فَقَالَتْ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ: إِنَّ فَرَحَ الْمَلَائِكَةِ بِاسْتَظْهَارِكِ عَلَيَّهَا أَشَدُّ مِنْ فَرَحِكِ، وَإِنَّ حُزْنَ الشَّيْطَانِ وَ مَرَدَّتِهِ بِحُزْنِهَا عَنكَ أَشَدُّ مِنْ حُزْنِهَا.

وَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ لِلْمَلَائِكَةِ: أَوْجِبُوا لِفَاطِمَةَ بِمَا فَتَحَتْ عَلَيَّ هَذِهِ الْمَسْكِينَةَ الْأَسِيرَةَ مِنَ الْجِنَانِ أَلْفَ أَلْفٍ ضِعْفٍ مَا كُنْتُ أَعَدَدْتُ لَهَا وَاجْعَلُوا هَذِهِ سَنَةً فِي كُلِّ مَنْ يَفْتَحُ عَلَيَّ أَسِيرٍ مَسْكِينٍ، فَيَغْلِبُ مَعَانِدًا مِثْلَ أَلْفِ أَلْفٍ مَا كَانَ لَهُ مُعَدًّا مِنَ الْجِنَانِ.»
(طبرسی، احمد بن علی، الإحتجاج علی أهل اللجاج، گردآورنده محمد باقر موسوی خراسان، مشهد، نشر المرتضی، ۱۴۰۳ق، ج ۱، ص ۱۸)

رسول اکرم (صلی الله علیه وآله وسلم) فرمود: «ثَلَاثُ حَقٌّ عَلَيَّ كُلِّ مُسْلِمٍ: الْغُسْلُ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَالسُّوَاكُ وَالطَّيِّبُ؛ سه چیز است که بر هر مسلمانی لازم است: غسل جمعه، مسواک زدن و استعمال بوی خوش.» (سیوطی، جلال الدین، الجامع الصغیر، بیروت، دار الفکر للطباعة والنشر والتوزیع بیروت، ج ۱، ص ۵۳۲)

بتنونی: طول خانه فاطمه (سلام الله علیها) از طرف جنوب 14.5، از طرف شمال 14 و از طرف شرق و غرب 7/5 متر بوده است. پس می توان نتیجه گرفت خانه ایشان نزدیک به 90 متر مربع بوده است. (بتنونی، محمد لیب، الرحله الحجازیه، مترجم انصاری، هادی، تهران، نشر مشعر، ۱۳۸۱ ش، ج ۱، ص ۳۲۷)

«از روز اول، دیدار مردم با حضرت امام شروع شد. صبحها تا نماز ظهر ملاقات با آقایان بود، بعد از ظهرها، بعد از نماز و نهار حضرت امام یک استراحت کوتاه می کردند و از ساعت 3 به بعد خانمها برای دیدن امام می آمدند. برخی خانمها که جوان بودند، در دیدار با امام در مدرسه علوی در شور و عشقی که به امام داشتند، بیهوش می شدند. یادم هست که شهید محلاتی آمد خدمت امام و عرض کرد که این خانمها اکثراً جوان هستند و از شدت علاقه و ازدحام جمعیت بیهوش می شوند، حرام است که به دیدار شما بیایند؟ امام خنده ملیحی کردند و فرمودند: خیال می کنید شما مردها شاه را از تخت پائین کشیدید، خانمها در این انقلاب سهمشان از شما زیادت است. لذا اجازه ندادند که دیدار خانمها قطع شود.» (شعاع حسینی، فرامرز، دیدار در نوفل لوشاتو، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹، ص ۲۸۹)

«از دامن زن، مرد به معراج می رود.» (خمینی، روح الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، 1389، چاپ پنجم، ج ۷، ص ۳۴۱)

«خُلِقَ نُورٌ فَاطِمَةٌ عَلَيْهَا السَّلَامُ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَاءَ؛ نور فاطمه (سلام الله علیها) پیش از آفرینش زمین و آسمانها آفریده شد.» (ابن بابویه، محمد بن علی، معانی الاخبار، ترجمه عبدالعلی محمدی شاهرودی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، ۱۳۷۷، ج ۲، ص ۴۱۸)

«خَلَقَكُمْ اللَّهُ أَنْوَارًا فَجَعَلَكُمْ بَعْرَشِهِ مُحَدِّقِينَ حَتَّىٰ مَنَّ عَلَيْنَا بِكُمْ؛ خدا شما را نورهایی آفرید و گرداگرد عرش خود قرار داد تا با آوردن تان به دنیا بر ما منت نهاد.» (زیارت جامعه کبیره)

مردی از فقرای شیعه خدمت امام صادق (علیه السلام) آمد و از فقر و تنگدستی شکایت نمود. حضرت به او فرمود: تو از دوستان مایی و اظهار فقر و تنگدستی می کنی با اینکه تمام شیعیان ما بی نیاز و غنی هستند. آن گاه فرمود تو را تجارت پرفایده ای است که بی نیازت کرده است. آن فرد عرض کرد آن تجارت چیست؟ فرمود: اگر کسی از ثروتمندان بگوید روی زمین را برای تو پر از نقره می کنم و از تو می خواهم دوستی و ولایت اهل بیت پیغمبر (صلی الله علیه و آله وسلم) را از قلب خود خارج کنی و نسبت به دشمنان آنها، دوستی و محبت پیدا نمایی، آیا حاضر می شوی این کار را بکنی؟ عرض کرد: نه یابن رسول الله؛ اگر چه دنیا را پر از طلا بنماید! حضرت فرمود: پس تو فقیر نیستی؛ بینوا کسی است که آنچه تو داری نداشته باشد. سپس حضرت مقداری مال به او بخشید: «روی من آن رجلا من فقراء الشیعة أتى إلى الإمام أبي عبد الله جعفر بن محمد الصادق فشكى إليه الفقر،

فقال له انت من شيعتنا تدعى الفقر شيعتنا كلهم أغنياء، ثم قال له يا فلان أنت (إن) لك تجارة قد أغنتك؛ فقال و ما هي؟ قال لو أن رجلا غنيا قال لك أعطيك مالا الدنيا فضة و تحول عن ولاية أهل البيت إلى ولاية غيرهم أ كنت فاعلا قال لا يا ابن رسول الله و لو ملأت الدنيا لى ذهباً، فقال إذن لست فقيرا و أنما الفقير من ليس له مالک، ثم وصله بمال.» (جزائری، سید نعمه الله، الانوار النعمانية، بیروت، دارالقاری، ۱۴۲۹ق، چاپ اول، ج ۳، ص ۲۰۸)

«لا حبيب الا هو و اهله؛ معشوقی به جز پیامبر و اهلس نیست.» (زیارت آل یس)

«كِتَابَ اللَّهِ حَبْلٌ مَمْدُودٌ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ.» (ابن بابویه، محمد بن علی، کمال الدین و تمام النعمه، گردآورنده علی اکبر غفاری، تهران، دارالکتب الاسلامیه، ۱۳۹۵ق، ج ۱، ص ۲۳۶)

«وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا؛ و همگی به ریسمان خدا [قرآن و اهل بیت علیهم السلام] چنگ زنید.» (آل عمران، ۱۰۳)

«...فَأَيْنَمَا تُولُوا فَثَمَّ وَجْهَ اللَّهِ...؛ پس به هر کجا رو کنید، آنجا روی خداست...» (البقره، ۱۱۵)

«كلهم سفن النجاة؛ لكن سفينة الحسين مجراها في اللجج الغامرة أسرع و مرساها على السواحل المنجية أيسر؛ همگی کشتی

نجات‌اند؛ اما کشتی حسین (علیه السلام) در میان امواج طوفان‌های شدید، پُرشتاب‌تر و پهلو گرفتنش در ساحل‌های نجات، آسان‌تر است.» (محمدی ری‌شهری، محمد، دانشنامه امام حسین (علیه السلام) بر پایه قرآن، حدیث و تاریخ، ج ۱، ص ۱۶ به نقل از الخصائص الحسینیه، ص ۱۴)

«وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَى رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا؛ و هیچ کس از شما نیست مگر آنکه وارد دوزخ می‌شود؛ [ورود همگان به دوزخ] بر پروردگارت مسلم و حتمی است.» (مریم، ۷۱)

«جزناها و هی خامده.» (ابن عربی، تفسیر ابن عربی، تحقیق شیخ عبدالوارث محمد علی، بیروت، دارالکتب العلمیه، ۱۴۲۲، چاپ اول، ج ۲، ص ۱۱)

وَ سَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَ جَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَ الْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ؛ و به سوی آمرزشی از پروردگارتان و بهشتی که پهنایش [به وسعت] آسمان‌ها و زمین است بشتابید؛ بهشتی که برای پرهیزکاران آماده شده است.» (آل عمران، ۱۳۳)

«سَابِقُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَ جَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَ الْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَ رُسُلِهِ...؛ سبقت جوئید به آمرزشی از سوی پروردگارتان و بهشتی که پهنایش چون پهنای آسمان و زمین است، برای کسانی که به خدا و پیامبرانش ایمان آورده‌اند، آماده شده است...» (الحدید، ۲۱)

«...فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ...» به جانب نیکی‌ها و کارهای خیر پیشی جوید...» (البقره، 1۴8)

«لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَ الْيَوْمَ الْآخِرَ وَ ذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا؛ یقیناً برای شما در [روش و رفتار] پیامبر خدا الگوی نیکویی است برای کسی که همواره به خدا و روز قیامت امید دارد و خدا را بسیار یاد می‌کند.» (الأحزاب،

21)

«يَوْمَ تُبَلَى السَّرَائِرُ؛ روزی که رازها فاش می‌شود.» (الطارق، 9)

در روایتی از امام صادق (علیه السلام) آمده است که ایشان فرمود: ای اباهارون! آیا شعری در مصیبت امام حسین (علیه السلام) برایم می‌خوانی؟ اباهارون می‌گوید: پس برای آن حضرت شعری خواندم و آن جناب گریست. سپس فرمودند: همان طور که برای خود، شعر و مرثیه می‌خوانید، برایم بخوان؛ یعنی با رقت و لطافت. اباهارون می‌گوید: پس این بیت را برای آن جناب با رقت و لطافت خواندم:

فقل لاعظمه الزکیة امرر علی جدث الحسین

یعنی گذر کن بر قبر حضرت حسین بن علی (علیه السلام)، پس به استخوان‌های پاک و مطهرش بگو. اباهارون می‌گوید: امام (علیه السلام) گریست؛ سپس فرمود: بیشتر برایم بخوان. پس قصیده دیگر برای حضرت خواندم. اباهارون می‌گوید: امام

(علیه السلام) گریستند و صدای گریه اهل منزل را از پشت پرده شنیدم: «یا ابا هارون انشدنی فی الحسین ع قال فانشدته

فبکی فقال انشدنی كما تشدون یعنی بالرقه قال فانشدته

امرر علی جدت الحسین فقل لأعظمه الزکیه

قال فبکی ثم قال زدنی قال فانشدته القصیده الأخری قال فبکی و سمعت البکاء من خلف الستر.» (ابن قولویه، جعفر بن محمد،

کامل الزیارات، محقق عبدالحسین امینی، نجف اشرف، دارالمرتضویه، ۱۳۵۶، چاپ اول، ج ۱، ص ۱۰۴)

«...و رتل القرآن ترتیلاً... و قرآن را شمرده و روشن و با تأمل و دقت بخوان.» (المزمل، ۴)

«ان القرآن نزل بالحزن فاقروه بالحزن.» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و محمد آخوندی،

تهران، دارالکتب الاسلامیه، ۱۳۶۵ - ۱۳۶۳، ج ۲، ص ۶۱۴)

«...إذاً داهن قراؤکم أمراءکم و عظمتهم أغنیاءکم و أهنتهم فقراءکم و ظهر فیکم الغناء و فشا الزناء و علا البناء و تغنیتم بالقرآن...»

(دیلمی، حسن بن محمد، ارشادالقلوب، قم، الشریف الرضی، ۱۳۷۶ ش، ج ۱، ص ۶۶)

«...قد جعل الله لكل شیء قدرأ؛... یقیناً برای هر چیزی اندازه ای قرار داده است.» (الطلاق، ۳)

در روایتی از امام حسن عسکری (علیه السلام) آمده است که روزی زنی نزد حضرت زهرا (سلام الله علیها) وارد شد و گفت مادری دارم ضعیف و ناتوان که برای انجام نماز، مسئله‌ای برایش پیش آمده و مرا فرستاده است تا پاسخ آن را از شما دریافت نمایم. حضرت زهرا (سلام الله علیها) پس از گوش دادن به سخنان آن زن، جوابش را داد. سپس آن زن سؤال دیگری را مطرح کرد و حضرت دوباره جواب او را داد. به طور مرتب آن زن سؤال مطرح کرد تا آنکه به ده مرتبه رسید و حضرت زهرا (سلام الله علیها) بدون هیچ گونه احساس و اظهار ناراحتی و بلکه به عطف و پاسخ او را بیان می‌نمود. پس از آن، زن خجالت‌زده شد و گفت شما را خسته و ناراحت کردم، بیش از این مزاحم شما نمی‌شوم. حضرت زهرا (سلام الله علیها) اظهار نمود: خیر، برای من زحمتی نخواهد بود. سپس افزود: چنانچه شخصی اجیر شده باشد تا باری سنگین را به جایی ببرد و در ازای آن مبلغ صد هزار دینار مزد بگیرد آیا ناراحت می‌شود؟! آن زن در جواب حضرت گفت: خیر. بعد از آن حضرت فرمود: خدا در برابر جواب هر مسئله‌ای، بیشتر از اینکه بین زمین و آسمان پر از مروارید باشد به من ثواب می‌دهد؛ چگونه از جواب دادن مسئله خسته شوم؛ پس اکنون آنچه می‌خواهی سؤال کن و برای من ناراحت مباش: «وَحَضْرَتِ امْرَأَةٍ عِنْدَ الصِّدِّيقِ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ فَقَالَتْ: إِنَّ لِي وَالِدَةً ضَعِيفَةً - وَ قَدْ لَيْسَ عَلَيْهَا فِي أَمْرِ صَلَاتِهَا شَيْءٌ، وَ قَدْ بَعَثْتَنِي إِلَيْكَ أَسْأَلُكَ. فَأَجَابَتْهَا فَاطِمَةُ عَنْ ذَلِكَ، ثُمَّ تَنَّتْ، فَأَجَابَتْ، ثُمَّ تَلَّتْ [فَأَجَابَتْ] إِلَى أَنْ عَشَّرَتْ فَأَجَابَتْ، ثُمَّ خَجَلَتْ مِنَ الْكَثْرَةِ، فَقَالَتْ: لَا أَشُقُّ عَلَيْكَ يَا بِنْتَ رَسُولِ اللَّهِ. قَالَتْ فَاطِمَةُ: هَاتِي وَ سَلِي عَمَّا بَدَأَ لَكَ، أَرَأَيْتِ مَنْ أَكْثَرِي يَوْمًا يَصْعَدُ إِلَى سَطْحٍ بِحَمَلٍ ثَقِيلٍ، وَ كِرَاؤُهُ مِائَةُ أَلْفِ دِينَارٍ، أَيْثُقَلُ عَلَيْهِ فَقَالَتْ: لَا. فَقَالَتْ: أَكْثَرِيْتُ أُنَا لِكُلِّ مَسْأَلَةٍ - بِأَكْثَرِ مِنْ مِائَةِ مَا بَيْنَ الشَّرَى إِلَى الْعَرْشِ لَوْلَا فَأَحْرَى أَنْ لَا يَثُقَلُ عَلَيَّ.» (حسن بن علی (علیه السلام)، التفسیر المنسوب إلى الإمام الحسن العسکری (علیه السلام)، محقق محمد باقر ابطحی اصفهانی، قم، مدرسه الإمام المهدي (علیه السلام)، ۱۴۰۹ ق، ص 340)

«لکل شیء طریق و طریق الجنة العلم.» (سیوطی، جلال الدین، الجامع الصغیر، بیروت، دار الفکر للطباعة و النشر و التوزیع

بیروت، ج ۲، ص ۴۱۴)

«إِنَّ كُنْتَ تَعْمَلُ بِمَا أَمَرْنَاكَ وَتَنْتَهِي عَمَّا زَجَرْنَاكَ عَنْهُ فَأَنْتَ مِنْ شِيعَتِنَا وَإِلَّا فَلَا.» (حسن بن علی (علیه السلام)، التفسیر المنسوب إلى الإمام الحسن العسكري (علیه السلام)، محقق محمد باقر ابطحی اصفهانی، قم، مدرسه الإمام المهدي (علیه السلام)، ۱۴۰۹ ق، ص 308)

«يَا فَاطِمَةُ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لَيَغْضَبُ لِعُصْبِكَ وَيَرْضَى لِرِضَاكِ؛ أَي فَاطِمَةُ (سلام الله علیها) به راستی خدای تبارک و تعالی از خشم تو خشم کند و به خشنودیت خشنود شود.» (ابن بابویه، محمد بن علی، أمالی شیخ صدوق، ترجمه محمد باقر کمره‌ای، تهران، کتابچی، ۱۳۷۶ ش، ص ۳۸۳)

«...فَرَجَعْتُ فَأَخْبَرْتُهُ، فَقَالَ: يَا وَيْلِي وَمَنْ يَنْفَكُ مِنَ الذُّنُوبِ وَالْخَطَايَا، فَأَنَا إِذَنْ خَالِدٌ فِي النَّارِ، فَإِنْ مَنْ لَيْسَ مِنْ شِيعَتِهِمْ فَهُوَ خَالِدٌ فِي النَّارِ. فَرَجَعَتِ الْمَرْأَةُ فَقَالَتْ لِفَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ مَا قَالَ لَهَا زَوْجُهَا. فَقَالَتْ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ: قَوْلِي لَهُ: لَيْسَ هَكَذَا [فَإِنَّ] شِيعَتَنَا مِنْ خِيَارِ أَهْلِ الْجَنَّةِ، وَكُلُّ مُحِبِّينَا وَمُوَالِي أَوْلِيَانِنَا، وَمُعَادِي أَعْدَائِنَا، وَالْمُسْلِمُ بِقَلْبِهِ وَلسَانِهِ لَنَا لَيْسُوا مِنْ شِيعَتِنَا إِذَا خَالَفُوا أَوْامِرَنَا وَنَوَاهِينَا فِي سَائِرِ الْمَوْبِقَاتِ، وَهُمْ مَعَ ذَلِكَ فِي الْجَنَّةِ، وَلَكِنْ بَعْدَ مَا يُطَهَّرُونَ مِنْ ذُنُوبِهِمْ بِالْبَلَايَا وَالرَّزَايَا، أَوْ فِي عَرَصَاتِ الْقِيَامَةِ بِأَنْوَاعِ شِدَائِدِهَا، أَوْ فِي الطَّبَقِ الْأَعْلَى مِنْ جَهَنَّمَ بَعْدَ أَيَّامِهَا إِلَى أَنْ نَسْتَنْقِذَهُمْ - بِحُبِّنَا - مِنْهَا، وَنَنْقُلَهُمْ إِلَى حَضْرَتِنَا.» (حسن بن علی (علیه السلام)، التفسیر المنسوب إلى الإمام الحسن العسكري (علیه السلام)، محقق محمد باقر ابطحی اصفهانی، قم، مدرسه الإمام المهدي (علیه السلام)، ۱۴۰۹ ق، ص 308)

«قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبُّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ؛ بگو اگر

پدرانتان و فرزندانان و برادرانتان و همسرانتان و خویشانتان و اموالی که فراهم آورده‌اید و تجارتی که از بی‌رونقی و کسادیش می‌ترسید و خانه‌هایی که به آن‌ها دل خوش کرده‌اید، نزد شما از خدا و پیامبرش و جهاد در راهش محبوب‌ترند، پس منتظر بمانید تا خدا فرمان عذابش را بیاورد و خدا گروه فاسقان را هدایت نمی‌کند.» (التوبه، 24)

امام صادق (علیه السلام) به نقل از پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله وسلم) می‌فرماید: «لَا يَنَالُ شَفَاعَتِي زَعْدًا مِنْ آخِرِ الصَّلَاةِ الْمَفْرُوضَةِ بَعْدَ وَقْتِهَا؛ هر که نماز واجب را از وقتش پس اندازد، فردای قیامت شفاعت من به او نرسد.» (ابن بابویه، محمد بن علی، أمالی شیخ صدوق، ترجمه محمد باقر کمره‌ای، تهران، کتابچی، ۱۳۷۶ ش، ص ۳۹۹)

«سلموا على اليهود والنصارى و لا تسلموا على يهود امتى فقال يا رسول الله من يهود امتك قال الذين يسمعون الاذان و الاقامة و لم يحضروا الجماعة.» (تویسرکانی، محمد نبی بن احمد، لئالی الاخبار، قم، مکتبه العلامه مکتبه المحمديه، ۱۴۱۵ ق، ج ۴، ص ۲۰۴)

«...قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى...؛ ...بگو: از شما [در برابر ابلاغ رسالت] هیچ پاداشی جز مودت نزدیکان را [که بنابر روایات بسیار اهل بیت (علیهم السلام) هستند] را نمی‌خواهم...» (الشوری، 23)

«...وَكُلُّ مُحِبِّينَا... وَهُمْ مَعَ ذَلِكَ فِي الْجَنَّةِ، وَلَكِنْ بَعْدَ مَا يُطَهَّرُونَ مِنْ ذُنُوبِهِمْ بِالْبَلَايَا وَالرَّزَايَا...» (حسن بن علی (علیه السلام)، التفسیر المنسوب إلى الإمام الحسن العسكري (علیه السلام)، محقق محمد باقر ابطحی اصفهانی، قم، مدرسۀ الإمام المهدی (علیه السلام)، ۱۴۰۹ ق، ص 308)

«إِنَّ فِي الْجَنَّةِ لَمَنْزِلَةً لَا يَبْلُغُهَا الْعَبْدُ إِلَّا بِبِلَاءٍ فِي جَسَدِهِ.» (طبرسی، علی بن حسن، مشکاة الأنوار فی غرر الاخبار، شارح صالح جعفری، نجف اشرف، مکتب الفقیه، بی تا، ص ۲۶)

«...شَكَوْتُ إِلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَا أَلْقَى مِنَ الْأَوْجَاعِ وَكَانَ مِسْقَامًا فَقَالَ لِي يَا عَبْدَ اللَّهِ لَوْ يَعْلَمُ الْمُؤْمِنُ مَا لَهُ مِنَ الْأَجْرِ فِي الْمَصَائِبِ لَتَمَنَّى أَنَّهُ قَرِضَ بِالْمَقَارِيزِ.» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، 1363-1365، ج ۲، ص ۲۵۵)

«وَقَدْ قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: أَضِيقُ مَا يَكُونُ الْحَرَجُ أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْفَرَجُ مَعَ أَنَّ الْكَارَةَ تَزْدَادُ مُصِيبَتَهُ فَإِنَّ فَوَاتَ الْأَجْرِ مُصِيبَةٌ أُخْرَى وَ الْكَرَاهَةُ الْمَوْجِبَةُ لِحُزْنِ الْقَلْبِ مُصِيبَةٌ عَظِيمَةٌ وَمِنْ ثَمَّ قِيلَ الْمُصِيبَةُ لِلصَّابِرِ وَاحِدَةٌ وَ لِلجَازِعِ اثْنَتَانِ بَلْ لَهُ أَرْبَعُ مُصِيبَاتٍ الثَّلَاثَةُ الْمَذْكُورَةُ وَ شَمَاتَةُ الْأَعْدَاءِ...» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار (علیه السلام)، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و دیگران، بیروت_لبنان، دار إحياء التراث العربي، ۱۳۶۸ ش، ج ۶۸، ص ۷۵)

«يَوْمَ نَدْعُو كُلَّ أَنَسٍ بِإِمَامِهِمْ...» [یاد کن] روزی را که هر گروهی از مردم را با پیشوایشان می خوانیم...» (الاسراء، 71)

«... مَا يُطَهَّرُونَ مِنْ ذُنُوبِهِمْ... أَوْ فِي عَرَصَاتِ الْقِيَامَةِ بِأَنْوَاعِ شَدَائِدِهَا...» (حسن بن علی (علیه السلام)، التفسیر المنسوب إلى الإمام الحسن العسكري (علیه السلام)، محقق محمد باقر ابطحي اصفهانی، قم، مدرسه الإمام المهدي (علیه السلام)، ۱۴۰۹ ق، ص 308)

«الدُّنْيَا أَمَدٌ، الْآخِرَةُ أَبَدٌ.» (لیثی واسطی، علی بن محمد، عیون الحکم و المواعظ، محقق حسین حسینی بیرجندی، قم، مؤسسه علمی فرهنگی دار الحدیث. سازمان چاپ و نشر، ۱۳۷۶ ش، ص ۳۶)

«...مَا يُطَهَّرُونَ مِنْ ذُنُوبِهِمْ... فِي الطَّبَقِ الْأَعْلَى مِنْ جَهَنَّمَ بِعَذَابِهَا...» (حسن بن علی (علیه السلام)، التفسیر المنسوب إلى الإمام الحسن العسكري (علیه السلام)، محقق محمد باقر ابطحي اصفهانی، قم، مدرسه الإمام المهدي (علیه السلام)، ۱۴۰۹ ق، ص 308)

«...فَإِنَّ مِنَ الْمُسْرِفِينَ مَنْ لَا تَلَحُّقَهُ شَفَاعَتُنَا إِلَّا بَعْدَ عَذَابٍ ثَلَاثِمِائَةٍ أَلْفِ سَنَةٍ» (شفاعت شامل مسرفین نخواهد شد مگر بعد از سیصد هزار سال) (الشیخ صدوق، أبی جعفر محمد بن علی بن الحسین بن بابویه قمی، الاعتقادات، محقق عصام بن عبدالسید، قم، المؤتمر العالمي لألفية الشيخ المفيد، ۱۳۷۱، چاپ اول، ج ۱، ص ۵۱)

«أَنَّ قَلْبَ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ الرَّحْمَنِ.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار عليهم السلام، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدايت الله مسترحمی و ...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربی، ۱۳۶۸ ش، ج ۵۵، ص ۳۹)

«رَزَقَنِي اللهُ الْعُودَ ثُمَّ الْعُودَ ثُمَّ الْعُودَ؛ وَ خِدا نَصِيْبِي كُنْدَ بَازْغَشْتِ بِي مِنْ أَيْنِ حَرَمِ رَا، سِپَسِ بَازْغَشْتِ وَ بَازْ هَمِ بَازْغَشْتِ.» (زیارت وداع ائمه)

«أَذْكُرُونِي عِنْدَ رَبِّكُمْ؛ وَ نَزْدِ پَرُورْدِگَارْتَانِ يَادِمِ نَمَائِيْد.» (زیارت وداع ائمه)

«إِجْعَلُونِي مِنْ هَمِّكُمْ وَ صَيِّرُونِي فِي حِزْبِكُمْ وَ أَذْكُرُونِي عِنْدَ رَبِّكُمْ؛ مَرَا مِنْ جَمَلَةِ أَنْدِيْشِهِ هَايْتَانِ قَرَارِ دَهِيْدِ وَ مِنْ حِزْبِ خُودْتَانِ كَرْدَانِيْدِ وَ دَرِ شَفَاعَتِ تَانِ وَارِدِمِ كُنِيْدِ وَ نَزْدِ پَرُورْدِگَارْتَانِ يَادِمِ نَمَائِيْد.» (زیارت وداع ائمه)

«...بَعْدَ مَا يُطَهَّرُونَ مِنْ ذُنُوبِهِمْ بِالْبَلَايَا وَ الرِّزَايَا، أَوْ فِي عَرَصَاتِ الْقِيَامَةِ بِأَنْوَاعِ شَدَائِدِهَا، أَوْ فِي الطَّبَقِ الْأَعْلَى مِنْ جَهَنَّمَ بَعْدَ أَيَّهَا إِيْلَى أَنْ نَسْتَنْقِذَهُمْ - بِحِينَا - مِنْهَا، وَ نَنْقَلُهُمْ إِيْلَى حَضْرَتِنَا.» (حسن بن علی (علیه السلام)، التفسیر المنسوب إلی الإمام الحسن العسکری (علیه السلام)، محقق محمد باقر ابطحی اصفهانی، قم، مدرسه الإمام المهدي (علیه السلام)، ۱۴۰۹ ق، ص 308)

«اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنْ أَنْصَارِهِ وَ أَعْوَانِهِ؛ خِدايَا مَرَا، مِنْ أَرَاانِ وَ مَدْدِكَارَانِ وَ دِفَاعِ كُنْدِگَارَانِ مِنْ أَوْ قَرَارِ دِهِ.» (دعای عهد)

«هَلْ مِنْ نَاصِرٍ يَنْصُرُنِي؟؛ آیا یاری کننده‌ای هست که مرا یاری کند؟» (ترجمه و تحقیق المفردات الفاظ قرآن، ج 3، ص 12)

«آیت الله خرازی از قول یکی از علمای معاصر به نام حجة الاسلام حاج شیخ محمد حسین فاضلی ابرقویی نقل می‌کند که فرمودند: در منا بودم، دیدم شوق دارم از خیمه بیرون بروم، بیرون رفتم؛ گویا به طرف مسجد خیف رفتم. به چادری رسیدم، دیدم حضرت در آنجا تشریف دارند و ملل مختلف خدمت‌شان مشرف می‌شوند و با هر کدام به زبان خودشان صحبت می‌فرمایند و با من به زبان فارسی صحبت فرمودند و فرمودند: این‌ها تشنه معارف دین هستند، چرا زبان‌های مختلف را فرا نمی‌گیرید تا معارف دینی را به آنان برسانید؟» (خرازی، سید محسن، روزنه‌هایی از عالم غیب، قم، مسجد مقدس جمکران، ۱۳۸۴ ش، چاپ چهارم، ص 39)

«إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا لِنَبْلُوَهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا؛ ما آنچه را که در زمین جلوه‌گر است زینت و آرایش ملک زمین قرار دادیم تا مردم را امتحان کنیم که کدام یک عملشان نیکوتر خواهد بود.» (الکهف، ۷؛ ت الهی قمشه‌ای)

«خَلَقَكُمْ اللَّهُ أَنْوَارًا فَجَعَلَكُمْ بَعْرَشِهِ مُحَدِّقِينَ حَتَّىٰ مِنْ عَلَيْنَا بِكُمْ فَجَعَلَكُمْ فِي بُيُوتِ أَدْنِ اللَّهِ أَنْ تُرْفَعَ وَ يُذَكَّرَ فِيهَا إِسْمُهُ؛ خدا شما را به صورت انواری بیافرید و آنگاه پیرامون عرش خود قرار داد تا آنگاه که به وسیله وجود شما بر ما منت نهاد و شما را در خانه‌هایی جای داد که اذن داد تا رفعت یابد و نام او در آن خانه‌ها برده شود.» (زیارت جامعه کبیره)

«... وَ نَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي...؛ ... و از روح خود در او دمیدم...» (ص، 72)

«نحن حجج الله على خلقه و جدتنا فاطمة حجة الله علينا.» (بحرانی، عبدالله، عوالم العلوم و المعارف و الاحوال من الايات و الاخبار و الاقوال، مستدرک محمد باقر موحدی ابطحی، قم، موسسه الامام المهدي، عطر عترت، ۱۴۲۹ ق، ج ۱۱، ص ۱۰۳۰)

«و فِي ابْنِهِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ لِي أَسُوهُ حَسَنَةً.» (طوسی، محمد بن حسن، الغيبة، مقدمه نویس محمد محسن آقابزرگ تهرانی، محقق علی احمد ناصح و عبادالله طهرانی، قم، مؤسسه المعارف الإسلامية، ۱۴۲۵ ق، ج ۱، ص ۲۸۵)

«...أَمَّا فَاطِمَةُ فَبَكَتْ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ حَتَّى تَأْدَى بِهَا أَهْلُ الْمَدِينَةِ فَقَالُوا لَهَا قَدْ آذَيْنَا بِكَ كَثْرَةً بَكَتْ فَكَانَتْ تَخْرُجُ إِلَى الْمَقَابِرِ مَقَابِرِ الشُّهَدَاءِ فَتَبْكِي حَتَّى تَقْضِيَ حَاجَتَهَا ثُمَّ تَنْصَرِفُ...» (ابن بابويه، محمد بن علی، الخصال، محقق علی اکبر غفاری، قم، جامعه مدرسین، ۱۳۶۲ ش، ج ۱، ص ۲۷۳)

«وَالَّذِي بَعَثَنِي بِالْحَقِّ لَقَدْ بَكَى لِبُكَائِكَ عَرْشُ اللَّهِ وَ مَا حَوْلَهُ مِنَ الْمَلَائِكَةِ وَ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضُونَ وَ مَا فِيهِمَا.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار عليهم السلام، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدايت الله مسترحمی و ديگران، بيروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربي، ۱۳۶۸ ش، ج ۲۲، ص ۴۹۰)

«الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْآنَ خَلَقَ الْإِنْسَانَ؛ [خدای] رحمان. قرآن را تعلیم داد. انسان را آفرید.» (الرحمن، 3-1)

«وَ أَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ؛ و خویشان نزدیکت را [از عاقبت اعمال زشت] هشدار ده.» (الشعراء، 21۴)

امیرالمؤمنین (علیه السلام) در روایتی چنین نقل می‌فرماید: وقتی آیه شریفه «وَ أَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ» نازل شد، مصطفی (صلی الله علیه و آله و سلم) مرا به حضور خواند و فرمود: یا علی! خدای سبحان مرا به انداز و تبلیغ عشیره‌ام امر فرمود. یا علی! یک صاع طعام و یک ران گوسفند و یک ظرف شیر برای پذیرایی مهیا کن و فرزندان عبدالمطلب را دعوت نما تا با آنان صحبت کنم و امر خدایم را ابلاغ نمایم. چون بنی‌هاشم جمع شدند، پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) سخن آغاز کرد و گفت: ای بنی عبدالمطلب! در میان عرب، بهترین و برترین آیین را برایتان آوردم که خیر دنیا و سعادت آخرت در آن است. خدای سبحان مرا امر فرمود تا شما را دعوت به دین و آیین کنم و به سوی او بخوانم. چه کسی مرا در این کار پشتیبانی می‌کند تا برادر، وصی، ولی و خلیفه من در میان شما شود؟ آن جماعت چون سخنان مصطفی (صلی الله علیه و آله و سلم) را شنیدند، سخنی نگفتند. من که در میان آنان از همه کوچک‌تر بودم، گفتم: یا رسول الله! من وزیر تو در این کار می‌شوم. آن قوم برخاستند و جماعتی به ابوطالب با حالت استهزا گفتند: ای ابوطالب! برخیز و از فرزندت علی اطاعت کن: «لَمَّا نَزَلَتْ هَذِهِ الْآيَةُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ أَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ دَعَانِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ فَقَالَ: يَا عَلِيُّ إِنَّ اللَّهَ أَمَرَنِي أَنْ أَنْذِرَ عَشِيرَتِي الْأَقْرَبِينَ... يَا عَلِيُّ اصْنَعْ لَنَا صَاعًا مِنْ طَعَامٍ وَ اجْعَلْ فِيهِ رَجُلَ شَاةٍ وَ امْلَأْ لَنَا عَسًا مِنْ لَبَنٍ، ثُمَّ اجْمَعْ لِي بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ حَتَّى أَكَلْمَهُمْ وَ ابْلَغَهُمْ مَا أَمَرْتُ بِهِ - وَ سَأَقَ الْحَدِيثَ إِلَى قَوْلِهِ: ثُمَّ تَكَلَّمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ فَقَالَ: يَا بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ إِنِّي وَ اللَّهُ مَا أَعْلَمُ أَحَدًا مِنَ الْعَرَبِ جَاءَ قَوْمَهُ بِأَفْضَلِ مِمَّا جِئْتَكُمْ بِهِ، إِنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِأَمْرِ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ - وَ قَدْ أَمَرَنِي اللَّهُ أَنْ أَدْعُوَكُمْ إِلَيْهِ، فَأَيُّكُمْ يُوَازِرُنِي عَلَى أَمْرِي هَذَا، عَلَى أَنْ يَكُونَ أَخِي وَ وَصِيِّ وَ وَلِيِّ وَ خَلِيفَتِي فِيكُمْ قَالَ: فَأَحْجَمَ الْقَوْمَ عَنْهَا جَمِيعًا، فَقُلْتُ: وَ إِنِّي لَأَحَدُهُمْ سِنًا، وَ أَرْمَصُهُمْ عَيْنًا - وَ أَعْظَمُهُمْ بَطْنًا وَ أَحْمَشُهُمْ سَاقًا: - أَنَا يَا نَبِيَّ اللَّهِ أَكُونُ وَ زِيرَكَ عَلَيْهِ. فَقَامَ الْقَوْمُ يَضْحَكُونَ وَ يَقُولُونَ لِابْنِ طَالِبٍ: قَدْ أَمَرَكَ أَنْ تَسْمَعَ وَ تُطِيعَ لِعَلِيٍّ.» (حسکانی، عبید الله، شواهد التنزیل لقواعد التفضیل، محقق محمد باقر محمودی، تهران، وزارة الثقافة و الإرشاد الإسلامی مؤسسه الطبع و النشر، 1۴11-1۴10، ج ۱، ص ۴۸۵)

«كَانَ الْعَبَّاسُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ وَ يَزِيدُ بْنُ قَعْنَبِ جَالِسَيْنِ مَا بَيْنَ فَرِيقِ بَنِي هَاشِمٍ إِلَى فَرِيقِ عَبْدِ الْعُزَّى بِإِزَاءِ بَيْتِ اللَّهِ الْحَرَامِ، إِذْ أَتَتْ فَاطِمَةُ بِنْتُ أَسَدِ بْنِ هَاشِمٍ أُمَّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، وَ كَانَتْ حَامِلَةً بِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) لِتِسْعَةِ أَشْهُرٍ...رَأَيْنَا الْبَيْتَ قَدْ انْفَتَحَ مِنْ ظَهْرِهِ، وَ دَخَلَتْ فَاطِمَةُ فِيهِ، وَ غَابَتْ عَنْ أَبْصَارِنَا، ثُمَّ عَادَتْ الْفَتْحَةَ وَ التَّرَقَّتْ بِإِذْنِ اللَّهِ (تَعَالَى)، فَرَمْنَا أَنْ نَفْتَحَ الْبَابَ لِيَصِلَ إِلَيْهَا بَعْضُ نِسَائِنَا، فَلَمْ يَنْفَتِحِ الْبَابُ، فَعَلِمْنَا أَنَّ ذَلِكَ أَمْرٌ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ (تَعَالَى)، وَ بَقِيَتْ فَاطِمَةُ فِي الْبَيْتِ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ...فَلَمَّا كَانَ بَعْدَ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ انْفَتَحَ الْبَيْتُ مِنَ الْمَوْضِعِ الَّذِي كَانَتْ دَخَلَتْ فِيهِ، فَخَرَجَتْ فَاطِمَةُ وَ عَلِيٌّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) عَلَى يَدَيْهَا.»

(طوسی، محمد بن حسن، الأمالی، محقق قسم الدراسات الاسلامیة موسسه البعثة، قم، دارالثقافة، ۱۴۱۴ ق، ص ۷۰۶)

حضرت علی (علیه السلام) شخصیتی است که برجستگی و بزرگی ایشان، قبل از بعثت نیز بر همه عیان بود؛ کسی که بعد از گذشت سه روز از تولد و پس از خروج از کعبه، در آغوش رسول خدا (صلی الله علیه و آله وسلم) و در مقابل دیدگان همه، چشمان خود را بر روی مبارک حضرت رسول (صلی الله علیه و آله وسلم) باز کرد و فرمود: «السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ»؛ در حالی که در آن زمان، هنوز حضرت محمد (صلی الله علیه و آله وسلم) به رسالت مبعوث نگشته و به ایشان وحی نازل نشده بود؛ سپس به زبان آمد و از پیامبر خدا (صلی الله علیه و آله وسلم) رخصت طلبید تا تورات و انجیل بخواند و حضرت اجازه فرمود؛ همچنین از ایشان اجازه خواست تا قرآنی که نازل نشده است را بخواند و بعد از رخصت، سوره مؤمنون را تلاوت فرمود؛ امام صادق (علیه السلام) در روایتی می فرماید هنگامی که رسول خدا (صلی الله علیه و آله وسلم) وارد شد، امیرالمؤمنین (علیه السلام) به خاطر او به جنبش آمد و به رویش لبخند زد و فرمود: «السَّلَامُ عَلَیْكَ، يَا رَسُولَ اللَّهِ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ!» سپس امیرالمؤمنین (علیه السلام) به اذن خداوند سرفه کرد و فرمود: «به نام خداوند بخشنده بخشاینده! بی تردید مؤمنان رستگار شدند، همانان که در نمازشان فروتن هستند.» (المؤمنون، 1 و 2) تا آخرین آیات را تلاوت کردند. آنگاه رسول خدا (صلی الله علیه و آله وسلم) فرمود: به واسطه تو رستگار شدند...: «...ثُمَّ دَخَلَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ)، فَلَمَّا دَخَلَ اهْتَزَّ لَهُ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) وَ ضَحِكَ فِي وَجْهِهِ، وَ قَالَ: السَّلَامُ عَلَیْكَ، يَا رَسُولَ اللَّهِ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ. قَالَ: ثُمَّ تَحَنَّنَ بِإِذْنِ اللَّهِ (تَعَالَى)، وَ قَالَ: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ

الرَّحِيمِ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ» إِلَى آخِرِ الْآيَاتِ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ): قَدْ أَفْلَحُوا بِكَ...» (طوسی، محمد بن حسن، الأمالی، محقق قسم الدراسات الاسلامیة مؤسسة البعثة، قم، دارالثقافة، ۱۴۱۴ق، ص ۷۰۶)

«فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَا عَلِيُّ أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ فَاطِمَةَ بَضَعَتْ مِنِّي وَ أَنَا مِنْهَا فَمَنْ آذَاهَا فَقَدْ آذَانِي وَ مَنْ آذَانِي فَقَدْ آذَى اللَّهَ...» (ابن بابویه، محمد بن علی، علل الشرائع، شرح محمد صادق بحرالعلوم، قم، مکتبۃ الداوری، ج ۱، ص ۱۸۵)

«يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ...» ای پیامبر! آنچه از سوی پروردگارت [درباره ولایت و رهبری علی بن ابی طالب امیرالمؤمنین (علیه السلام)] بر تو نازل شده ابلاغ کن و اگر انجام ندهی، پیام خدا را نرسانده‌ای...» (النساء، 67)

«ثُمَّ عَطَفْتُ عَلَى قَبْرِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَ قَالَتْ... إِنَّا فَقَدْنَاكَ فَقَدَ الْأَرْضِ وَابِلَهَا وَ اخْتَلَّ قَوْمُكَ فَاشْهَدَهُمْ وَ لَا تَغِبْ وَ كُلُّ أَهْلِ لَه قُرْبَى وَ مَنْزِلَةٌ عِنْدَ إِلَهِ عَلَى الْأَدْنَيْنِ مُقْتَرِبٌ أَبَدَتْ رِجَالٌ لَنَا نَجْوَى صُدُورِهِمْ لَمَّا مَضَيْتَ وَ حَالَتْ دُونَكَ التُّرْبُ تَجَهَّمَتْنَا رِجَالٌ وَ اسْتُخِفَّ بِنَالِمَا فَقَدْتِ...» (طبرسی، احمد بن علی، الإحتجاج، گردآورنده محمد باقر موسوی خراسانی، مشهد، نشر المرتضی، ۱۴۰۳ ق، ج ۱، ص ۹۷)

«الْمَظْلُومَةُ الْمَفْهُورَةُ الْمَغْصُوبَةُ حَقُّهَا الْمَمْنُوعَةُ إِرْتِثُهَا الْمَكْسُورَةُ ضَلْعُهَا؛ مَظْلُومٌ وَ مَقْهُورٌ أَمْتٌ كَه حَقِّشِ رَا غِصْبِ وَ ارْتِشِ رَا مَنَعِ كَرَدْنِ وَ اسْتِخْوَانِ پِهْلُوشِ رَا شَكْسْتَنْد.» (زیارت نامه حضرت زهرا (سلام الله علیها))

«... وَ سَتَّبِعُكَ ابْنُكَ بِتَضَافِرِ أُمَّتِكَ عَلَى هَضْمِهَا...؛ ... به زودی دخترت تو را آگاه خواهد ساخت که امت تو، چگونه در ستمکاری بر او اجتماع کردند...» (شریف الرضی، محمد بن حسین، نهج البلاغه، ترجمه محمد دشتی، قم، مشهور، ۱۳۷۹، خطبه ۲۰۲)

«...قَالَتْ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ لِأَبِي بَكْرٍ: ... وَاللَّهِ لَا كَلِمَتَكَ أَبَدًا!... وَاللَّهِ لَأَدْعُونَ اللَّهَ عَلَيْكَ...» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار عليهم السلام، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و ...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربی، ۱۳۶۸ ش، ج ۲۹، ص ۳۲۸)

«...فَقَالَتْ نَسَدْتُكُمْ بِاللَّهِ أَلَمْ تَسْمَعَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَقُولُ رِضًا فَاطِمَةَ مِنْ رِضَايَ وَ سَخَطُ فَاطِمَةَ مِنْ سَخَطِي وَ مَنْ أَحَبَّ فَاطِمَةَ ابْنَتِي فَقَدْ أَحَبَّنِي وَ مَنْ أَرْضَى فَاطِمَةَ فَقَدْ أَرْضَانِي وَ مَنْ أَسْخَطَ فَاطِمَةَ فَقَدْ أَسْخَطَنِي قَالَا نَعَمْ سَمِعْنَاهُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ قَالَتْ فَإِنِّي أَشْهَدُ اللَّهَ وَ مَلَائِكَتَهُ أَنَّكُمْ أَسْخَطْتُمَانِي وَ مَا أَرْضَيْتُمَانِي وَ لَئِن لَقِيتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ لَأَشْكُونَكُمْ إِلَيْهِ.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار عليهم السلام، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و ...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربی، ۱۳۶۸ ش، ج ۲۸، ص ۳۵۴)

«وَ هَبَّطَتْ بِهِ مَلَائِكَتُهُ؛ وَ نَزُولُ فَرَشْتِغَانِ نَزْدِ شَمَا!» (زیارت جامعه کبیره) «مَهْبِطُ الْوَحْيِ؛ محل هبوط انوار وحی خدا» (زیارت جامعه کبیره)

جبرئیل (علیه السلام) خدمت حضرت زهرا (سلام الله علیها) می‌رسید و وحی را بر ایشان نازل می‌کرد؛ هر آنچه که وحی میشد، حضرت زهرا (سلام الله علیها) بیان می‌فرمود و توسط امیرالمؤمنین (علیه السلام) مکتوب می‌شد که به نام «صحیفه فاطمیه» معروف است. در روایتی از امام صادق (علیه السلام) آمده است چون خدای تعالی پیغمبر (صلی الله علیه و آله وسلم) را از وفات آن حضرت اندوهی گرفت که جز خدای مقدارش را نداند. بدان جهت خدا فرشته‌ای برایش فرستاد که او را دلداری دهد و با او سخن گوید. فاطمه (سلام الله علیها) از این داستان به امیرالمؤمنین (علیه السلام) شکایت کرد (یعنی گزارش داد یا شکایتش از نظر نوشتن سخنان فرشته بود). علی (علیه السلام) فرمود: چون آمدن فرشته را احساس کردی و صدایش را شنیدی، به من بگو. پس فاطمه (سلام الله علیها) به امیرالمؤمنین (علیه السلام) خبر داد و آن حضرت هر چه می‌شنید، می‌نوشت تا آنکه از آن سخنان، مصحفی ساخت، اما در آن مصحف چیزی از حلال و حرام نیست، بلکه در آن علم به پیشامدهای آینده است: «... قَالَ إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى لَمَّا قَبَضَ نَبِيَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ دَخَلَ عَلَى فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ مِنْ وَقَاتِهِ مِنَ الْحُزْنِ مَا لَا يَعْلَمُهُ إِلَّا اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ فَأَرْسَلَ اللَّهُ إِلَيْهَا مَلَكًا يُسَلِّي غَمَّهَا وَيُحَدِّثُهَا فَشَكَتَ ذَلِكَ إِلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَالَ إِذَا أَحْسَسْتِ بِذَلِكَ وَ سَمِعْتِ الصَّوْتِ قَوْلِي لِي فَأَعْلَمْتَهُ بِذَلِكَ فَجَعَلَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَكْتُبُ كُلَّ مَا سَمِعَ حَتَّى أَثْبَتَ مِنْ ذَلِكَ مُصْحَفًا قَالَ ثُمَّ قَالَ أَمَا إِنَّهُ لَيْسَ فِيهِ شَيْءٌ مِنَ الْحَلَالِ وَالْحَرَامِ وَ لَكِنْ فِيهِ عِلْمٌ مَا يَكُونُ.» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دار الکتب الاسلامیه، 1365-1363، ج 1، ص 240)

در روایتی از امام صادق (علیه السلام) آمده است که فاطمه (سلام الله علیها) بعد از پیغمبر (صلی الله علیه و آله وسلم)، هفتاد و پنج روز زنده بود و از مرگ پدرش اندوه سختی او را گرفته بود، جبرئیل نزدش می‌آمد و او را در مرگ پدرش تعزیت می‌گفت و خوش دل می‌ساخت و از حال پدرش و مقام او و آنچه بعد از وی برای ذریه‌اش پیش می‌آید، گزارش می‌داد و علی (علیه السلام) آن‌ها را می‌نوشت: «إِنَّ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ مَكَتَتْ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ خَمْسَةَ وَ سَبْعِينَ يَوْمًا وَ كَانَ دَخَلَهَا حُزْنٌ شَدِيدٌ عَلَى أَبِيهَا وَ كَانَ يَأْتِيهَا جِبْرَائِيلُ فَيُحْسِنُ عَزَاءَهَا عَلَى أَبِيهَا وَ يُطِيبُ نَفْسَهَا وَ يُخْبِرُهَا عَنْ أَبِيهَا وَ مَكَانِهِ وَ يُخْبِرُهَا بِمَا يَكُونُ بَعْدَهَا فِي ذُرِّيَّتِهَا وَ كَانَ عَلَى عَلَيْهِ السَّلَامُ يَكْتُبُ ذَلِكَ.» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، 1365-1363، ج 1، ص 458)

امام خمینی (رضوان الله تعالی فرجه) درباره این صحیفه می فرماید: «ما مفتخریم ... «صحیفه فاطمیه» که کتاب الهام شده از جانب خداوند تعالی به زهرای مرضیه است، از ما است.» (خمینی، روح الله، صحیفه امام، تهران، موسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹ ش، چاپ پنجم، ج ۲۱، ص ۳۹۷)

«... فَرَأَيْتُ أَنَّ الصَّبْرَ عَلَى هَاتَا أَحَجَى فَصَبَّرْتُ وَ فِي الْعَيْنِ قَدَى وَ فِي الْحَلْقِ شَجَا؛ پس صبر کردم در حالی که گویا خار در چشم و استخوان در گلوی من مانده بود.» (شریف الرضی، محمد بن حسین، نهج البلاغه، ترجمه محمد دشتی، قم، مشهور، ۱۳۷۹، خطبه ۳)

«... وَ اللَّهُ يَا سَدِيرُ لَوْ كَانَ لِي شَيْعَةٌ بَعْدَ هَذِهِ الْجِدَاءِ مَا وَسَعَنِي الْقُعُودُ... عَطَفْتُ عَلَى الْجِدَاءِ فَعَدَدْتُهَا فِإِذَا هِيَ سَبْعَةٌ عَشَرَ.» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، ۱۳۶۵-۱۳۶۳، ج ۲، ص ۲۴۲)

«... قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى...؛ بگو: از شما [در برابر ابلاغ رسالتم] هیچ پاداشی جز مودت نزدیکان را [که بنا بر روایات بسیار اهل بیت (علیهم السلام) هستند] را نمی خواهم...» (الشوری، ۲۳)

«نحن حجج الله على خلقه، و جدتنا فاطمة حجة الله علينا.» (بحرانی، عبدالله، عوالم العلوم و المعارف و الاحوال من الايات و الاخبار و الاقوال، مستدرک محمد باقر موحدی ابطحی، قم، موسسه الامام المهدي، عطرعترت، ۱۴۲۹ ق، ج ۱۱، ص ۱۰۳۰)

«إِنَّ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ مَكَثَتْ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ خَمْسَةَ وَ سَبْعِينَ يَوْمًا وَ كَانَ دَخَلَهَا حُزْنٌ شَدِيدٌ عَلَى أَبِيهَا وَ كَانَ يَأْتِيهَا جِبْرَائِيلُ فَيُحْسِنُ عَزَاءَهَا عَلَى أَبِيهَا وَ يُطَيِّبُ نَفْسَهَا وَ يُخْبِرُهَا عَنْ أَبِيهَا وَ مَكَانِهِ وَ يُخْبِرُهَا بِمَا يَكُونُ بَعْدَهَا فِي ذُرِّيَّتِهَا وَ كَانَ عَلَىٰ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَكْتُبُ ذَلِكَ» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، 1363-1363، ج ۱، ص ۴۵۸)

امام خمینی (رضوان الله تعالی فرجه) نیز می فرماید: «من راجع به حضرت صدیقه خودم را قاصر می دانم که ذکری بکنم، فقط اکتفا می کنم به یک روایت که در کافی شریفه است و با سند معتبر نقل شده است و آن روایت این است که حضرت صادق (علیه السلام) می فرماید: فاطمه (سلام الله علیها) بعد از پدرش 75 روز زنده بودند در این دنیا و حزن و شدت بر ایشان غلبه داشت و جبرئیل امین می آمد خدمت ایشان و به ایشان تعزیت عرض می کرد و مسائلی از آینده نقل می کرد... شاید یکی از مسائلی که گفته است، راجع به مسائلی است که در عهد ذریه بلندپایه او حضرت صاحب ست، برای او ذکر کرده است که مسائلی ایران جزء آن مسائل باشد، ما نمی دانیم، ممکن است...» (خمینی، روح الله، صحیفه امام، تهران، موسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹ ش، چاپ پنجم، ج ۲۰، ص ۴-۶)

«حُمُرَانُ بْنُ أَعِينٍ قَالَ: عُمَرُ الدُّنْيَا مِائَةُ أَلْفِ سَنَةٍ، لِسَائِرِ النَّاسِ عِشْرُونَ أَلْفَ سَنَةٍ، وَ ثَمَانُونَ أَلْفَ سَنَةٍ لِأَلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ وَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ.» (حلی، حسن بن سلیمان بن محمد، مختصر البصائر، تحقیق مشتاق مظفر، قم، مؤسسه النشر الاسلامی، 1421 ق، چاپ اول، ص 494)

«وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ؛ ما می خواهیم بر مستضعفان زمین منت نهیم و آنان را پیشوایان و وارثان روی زمین قرار دهیم!» (القصص، 5؛ ت مکارم شیرازی)

«قَالَ هُمْ آلُ مُحَمَّدٍ...» (طوسی، محمد بن حسن، الغيبة، محقق عبادالله تهرانی و علی احمد ناصح، قم، مؤسسه المعارف الإسلامية، ۱۴۲۵ ق، ص ۱۸۴)

«إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ...؛ کسانی که پیوسته به آیات خدا کفر می ورزند و همواره پیامبران را به ناحق می کشند و از مردم، کسانی را که امر به عدالت می کنند به قتل می رسانند...» (آل عمران، 21)

«وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ؛ ما می خواهیم بر مستضعفان زمین منت نهیم و آنان را پیشوایان و وارثان روی زمین قرار دهیم!» (القصص، 5؛ ت مکارم شیرازی)

«يَمَّا الْأَرْضُ عَدْلًا وَقِسْطًا كَمَا مَلَّتْ ظُلْمًا وَجَوْرًا.» (اربلی، علی بن عیسی، كشف الغمّة فی معرفة الأئمة، شارح جعفر سبحانی تبریزی، تبریز، بنی هاشمی، ۱۳۸۱ ق، ج ۲، ص ۴۷۱)

«مَثَلُ الْأَمَامِ مَثَلُ الْكَعْبَةِ، إِذْ تُوتَى وَ لَا تَأْتِي.» (خزاز رازی، علی بن محمد، کفایة الأثر فی النص علی الأئمة الإثنی عشر، محقق

عبداللطیف حسینی کوهکمری، قم، بیدار، ۱۴۰۱ ق، ص ۱۹۷)

«وَلَعَنَّ اللَّهُ أُمَّهُ دَفَعَتْكُمْ عَنْ مَقَامِكُمْ وَ آزَلَتْكُمْ عَنْ مَرَاتِبِكُمْ الَّتِي رَتَّبَكُمُ اللَّهُ فِيهَا؛ خُذَا لَعْنَتَ كُفْرٍ قَوْمِي كَمَا كُنْتُمْ مِنْهَا» (زین العابدین علیه السلام، زیارت عاشورا)

دور کرد و از مرتبه‌هایتان برکنار نمود، مرتبه‌هایی که خدا شما را در آن‌ها جای داد. (زیارت عاشورا)

شیعه و سنی این روایت را رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) نقل کرده‌اند: «عَنْ الْحَارِثِ بْنِ الْمَغِيرَةِ قَالَ: قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ

عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ مَنْ مَاتَ لَا يَعْرِفُ إِمَامَهُ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً قَالَ نَعَمْ قُلْتُ جَاهِلِيَّةً جَهْلَاءَ أَوْ

جَاهِلِيَّةً لَا يَعْرِفُ إِمَامَهُ قَالَ جَاهِلِيَّةً كُفْرٍ وَ نِفَاقٍ وَ ضَلَالٍ.» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و

محمد آخوندی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، ۱۳۸۹ ق، ج ۱، ص ۳۷۷) (حارث بن مغیره گوید: به امام صادق گفتم رسول خدا

(صلی الله علیه و آله و سلم) فرموده: هر که امام خود را نشناخته بمیرد به مردن جاهلیت مرده است؟ فرمود: آری. گفتم: جاهلیت

محض و لادینی یا جاهلیت نسبت به شناختن امام خود؟ فرمود: جاهلیت کفر و نفاق و گمراهی.)

«إِنَّمَا يَرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا؛ جَزَإُ مَنْ لَا يَعْرِفُ إِمَامَهُ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً» (تفسیر قرآن مجید، ترجمه و تفسیر آیت‌ها، ج ۱، ص ۱۰۰)

از شما اهل بیت [که به روایت شیعه و سنی محمد، علی، فاطمه، حسن و حسین هستند] برطرف نماید و شما را چنان که

شایسته است [از همه گناهان و معاصی] پاک و پاکیزه گرداند. (الاحزاب، 33)

«...علامه امینی... فرمودند: برای مطالعات بعضی از کتب، مدتی در حلب به سر می‌بردم. یکی از تجارِ فهمیده و منطقی از اهل سنت با من آشنا شد و شبی از من دعوت به عمل آورد. علماء طراز اول شهر و قضات عالی رتبه و بعضی از اساتید دانشگاه و عده‌ای از تجار نیز در آنجا حضور داشتند. پس از شام، عالم بزرگ و مفتی اعظم شهر گفت: آقای امینی این بحث امامت چه ریشه و اساسی در اسلام دارد که شیعیان و علمای تشیع آن را رها نمی‌کنند؟ من به ایشان گفتم: آیا این حدیث را که از رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) نقل شده «مَنْ مَاتَ وَلَمْ يَعْرِفْ إِمَامَ زَمَانِهِ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً» قبول داری؟ گفت: بلی. به او گفتم: برای پیگیری و بررسی بحث امامت همین حدیث بس است. وی ساکت شد و چیزی نگفت. از او سؤال کردم: فاطمه (سلام الله علیها) چگونه بانویی است؟ وی گفت: «إِنَّهَا مَطَهَّرَةٌ بِنَصِّ الْكِتَابِ» (به صراحت قرآن، مطهره و معصوم است؛ چون در شأن اهل بیت، آیه تطهیر نازل شده و حضرت زهرا (سلام الله علیها) از بزرگترین مصادیق اهل بیت رسول الله (صلی الله علیه و آله و سلم) است. به او گفتم: چرا فاطمه (سلام الله علیها) در حال خشم و غضب از حاکمان وقت از دنیا رفت؛ آیا آنان امام امت و خلیفه به حق رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) نبودند یا حضرت زهرا (سلام الله علیها) امام خود را نشناخت و فوت کرد؟ عالم بزرگ حلب دید اگر بگوید غضب و خشم حضرت زهرا (سلام الله علیها) کار صحیحی بوده، باید خط بطلان به جبین حاکمان آن وقت بکشد و این برخلاف اعتقاداتشان می‌باشد و اگر بگوید کار حضرت زهرا (سلام الله علیها) خطا بوده و او بدون معرفت به امام خویش از دنیا رفته، با مقام عصمت و طهارت ایشان که مورد قبول قرآن است منافات دارد، به همین دلیل، برای خلط بحث گفت: آقای امینی بحث ما چه ربطی به موضوع غضب و خشم حضرت زهرا (سلام الله علیها) نسبت به حکام زمان خودش دارد؟ افرادی که در مجلس حضور داشتند از حیث علم و دانش، اشخاص برجسته و فهیمی بودند و متوجه شدند که آقای امینی با طرح این سؤال چه ضربه محکمی به عقاید آنان وارد ساخت و گفت که شما نه فقط امام زمان خود را نشناخته‌اید، بلکه در حقانیت افرادی که آنان را خلیفه رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) می‌دانید نیز در شک و تردید به سر می‌برید. صاحب منزل که کناری ایستاده بود رو به عالم بزرگ حلب کرد و گفت: «شَيْخُنَا اسْكُتْ قَدْ افْتَضَحْنَا»؛ یعنی دیگر ساکت شو که ما را رسوا کردی. بحث تا نزدیک سحر به طول انجامید و عده‌ای از اساتید دانشگاه و قضات و تجار به سجده افتادند و مستبصر شدند و از راهنمایی علامه امینی تشکر نمودند.» (اوسطی، حسین، دوازده گفتار درباره دوازدهمین حجت

خدا حضرت مهدی (عجل الله تعالی فرجه الشریف)، تهران، مشعر، ۱۳۸۷، چاپ اول، ص 31)

«أَلَا فَمَنْ ثَبَّتَ مِنْهُمْ عَلَى دِينِهِ وَ لَمْ يَقْسُ قَلْبُهُ لَطُولَ أَمَدٍ غَيْبِيَّةٍ إِمَامِهِ فَهُوَ مَعِيَ فِي دَرَجَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ.» (ابن بابويه ، محمد بن علی، کمال الدین و تمام النعمه، گردآورنده علی اکبر غفاری، تهران، اسلامیه، ۱۳۹۵ ق، چاپ دوم، ج ۱، ص ۳۰۳)

«فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا؛ پس هرگز برای سنت خدا تبدیلی نمی‌یابی و هرگز برای سنت خدا دگرگونی نخواهی یافت.» (فاطر، 43)

«أَفْضَلُ أَعْمَالِ أُمَّتِي إِنْتِظَارُ الْفَرَجِ.» (ابن بابويه ، محمد بن علی، کمال الدین و تمام النعمه، محقق و مصحح علی اکبر غفاری، تهران، اسلامیه، ۱۳۹۵ ق، چاپ دوم، ج ۲، ص ۶۴۴)

«و عن أبي عبد الله الحسين بن عليّ عليهما السلام، أنه سئل: هل ولد المهديّ عليه السلام؟ قال لا، و لو أدركته لخدمته أيام حياتي.» (مقدسی شافعی سلمی، محمد بن یحیی، عقد الدرر فی اخبار المنتظر، قم، نصاب، ۱۴۱۶ ق، ص ۲۱۲)؛

«عَنْ خَلَادِ بْنِ الصَّفَّارِ قَالَ: سِئِلُ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ هَلْ وُلِدَ الْقَائِمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَالَ لَا وَ لَوْ أَدْرَكَتُهُ لَخَدَمْتُهُ أَيَّامَ حَيَاتِي.» (نعمانی، محمد بن ابراهیم، الغيبة للنعمانی، محقق و مصحح علی اکبر غفاری، تهران، نشر صدوق، ۱۳۹۷ ق، چاپ اول، ج ۱،

ص ۲۴۵)

«يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَعَكُمْ فَأَفُوزَ فَوْزاً عَظِيماً؛ أَي كَاشَ بِأَشْمَا بُوَدُم وَ بِه رَسْتِگَارِي بَزْرَگ مِي رَسِيدَم.» (زیارت پنجم امام حسین (علیه السلام))

«بِنَفْسِي أَنْتَ؛ جَانِم بِه فَدَايِت.» (دعای ندبه)

«مَنْ اغْتَمَّ كَانَ لِلْغَمِّ أَهْلًا؛ أَنَكِهْ غَمَّ خُورِد، شَايِسْتَهْ غَمِّ وَ اَنَدُوَه اَسْت.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار عليهم السلام، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و ...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربي، ۱۳۶۸ ش، ج ۶۸ ص ۱۵۲)

«...مَنْ بَكَى عَلَى الدُّنْيَا دَخَلَ النَّارَ.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار عليهم السلام، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و ...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربي، ۱۳۶۸ ش، ج ۹۰ ص ۳۳۳) (هرکس برای امور دنیا گریه کند، داخل دوزخ می گردد.)

«فَقَتِلَ مَنْ قَتِلَ، وَ سَبِيٌّ مَنْ سَبِيٌّ، وَ أَفْصَى مَنْ أَفْصَى؛ پَس كَشْتِه شَد أَنَكِه كَشْتِه شَد وَ اَسِيرِ گَشْت أَنَكِه اَسِيرِ گَشْت وَ تَبْعِيد شَد أَنَكِه تَبْعِيد شَد.» (دعای ندبه)

«وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا؛ و کوهها را میخ‌هایی [برای استواری آن؟]» (النبا، 7)

«وَجَرَى الْقَضَاءِ لَهُمْ بِمَا يُرْجَى لَهُ حُسْنُ الْمَثُوبَةِ...؛ و قضا بر آنان جاری شد به آنچه بر آن امید پاداش نیک می‌رود.» (دعای

ندبه)

«إِذْ كَانَتْ الْأَرْضُ لِلَّهِ، يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ، وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ؛ زیرا زمین از خداست، آن را به هر که از بندگانش بخواهد به

ارث می‌دهد و سرانجام، از آن پرهیزگاران است.» (دعای ندبه)

«...آینده این مملکت هم به دست همین حزب‌اللهی‌ها و نیروهای انقلابی و مؤمن رقم می‌خورد...» (بیانات در دیدار جمعی از

جانبازان ورزشکار – 1374/06/23)

«سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا وَ لَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ؛ و منزه است پروردگار ما که به یقین، وعده

پروردگارمان انجام‌شدنی است و خدا هرگز از وعده خویش تخلف نمی‌کند و او نیرومند حکیم است.» (دعای ندبه)

«فَعَلَى الْأَطَائِبِ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ مُحَمَّدٍ وَعَلَى صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمَا وَ آلِهِمَا فَلْيَبِكِ الْبَاكُونَ، پس بر پاکیزگان از اهل بیت محمد و علی

(درود خدا بر ایشان و خاندانشان)، باید گریه‌کنندگان بگریند.» (دعای ندبه)

«أَفْضَلُ أَعْمَالِ أُمَّتِي إِنْتِظَارُ الْفَرَجِ.» (ابن بابویه، محمد بن علی، کمال الدین و تمام النعمه، محقق و مصحح علی اکبر غفاری، تهران، اسلامیه، ۱۳۹۵ ق، چاپ دوم، ج ۲، ص ۶۴۴)

«فَعَلَى الْأَطَائِبِ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ مُحَمَّدٍ وَعَلَى صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمَا وَآلِهِمَا فَلْيَبْكِي الْبَاكُونَ وَآيَاهُمْ فَلْيَنْدُبِ النَّادِبُونَ وَ لِمِثْلِهِمْ فَلْتَنْدِرِفِ الدُّمُوعُ وَ لِيَصْرُخِ الصَّارِخُونَ وَ يَضِحَّ الضَّاحُونَ وَ يَعِجَّ الْعَاجُونَ؛ پس بر پاکیزگان از اهل بیت محمد و علی (درود خدا بر ایشان و خاندانشان)، باید گریه کنندگان بگیرند و زاری کنندگان زاری کنند و برای مانند آنان باید اشکها روان شود و فریادکنندگان فریاد زنند و شیون کنندگان شیون کنند و خروشدگان بخروشدند.» (دعای ندبه)

«إِنَّ الدُّنْيَا كَالْحَيَّةِ لَيِّنٌ مَسْهًا قَاتِلٌ سَمُهَا.» (آمدی، عبدالواحد بن محمد، غررالحکم و دررالکلم، مصحح مهدی رجایی، قم، دارالکتاب الاسلامی، ۱۴۱۰ ق، ص ۲۴۶)

امام صادق (علیه السلام) می فرمود: از میت در قبر سؤال می شود، اگر او (امام خود) را خوب شناخت، قبر او هفت ذراع فراخ می شود و برای او دری به سوی بهشت گشوده می شود و به او گفته می شود: بخواب همچو عروسی که با چشم روشنی می خوابد: «... أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ: يُسْأَلُ الرَّجُلُ فِي قَبْرِهِ فَإِذَا أَثْبَتَ فُسِحَ لَهُ فِي قَبْرِهِ سَبْعَةٌ أَدْرَعُ وَ فُتِحَ لَهُ بَابٌ إِلَى الْجَنَّةِ وَ قِيلَ لَهُ نَمِ نَوْمَةَ الْعَرُوسِ قَرِيرَ الْعَيْنِ» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دارالکتاب الاسلامیه، ۱۳۶۳_۱۳۶۵، ج ۳، ص ۲۳۸)

«قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِن زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِن دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ وَ لَا يَتَمَنَّوْنَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ
أَيْدِيَهُمْ وَ اللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ؛ بگو: ای یهودیان! اگر گمان می کنید که فقط شما دوستان خدایید نه مردم دیگر، پس آرزوی
مرگ کنید اگر راستگوید [چون دوستان خدا برای رسیدن به لقای او، مشتاق مرگ هستند.] ولی آنان به سبب گناهی که
مرتکب شده اند، هرگز آرزوی مرگ نمی کنند و خدا به ستمکاران داناست.» (الجمعه، 6 و 7)

«لَا حَبِيبَ إِلَّا هُوَ وَ أَهْلُهُ؛ محبوبی جز محمد و اهل بیتش نیست.» (زیارت آل یس)

بر خیالی صلحشان و جنگشان وز خیالی فخرشان و ننگشان

(مثنوی مولوی)

«الصَّدِيقُ إِنْسَانٌ هُوَ أَنْتَ إِلَّا أَنَّهُ غَيْرُكَ.» (آمدی، عبدالواحد بن محمد، غررالحکم و دررالکلم، مصحح مهدی رجایی، قم،
دارالکتاب الاسلامی، ۱۴۱۰ ق، ص ۱۰۰)

«وَ أَنْ يَرْزُقَنِي طَلَبَ ثَارِي؛ و روزی کند خون خواهی ام را.» (زیارت عاشورا)

«أَيْنَ الْحَسَنِ؟ أَيْنَ الْحُسَيْنِ؟ أَيْنَ أَبْنَاءِ الْحُسَيْنِ؟ صَالِحٌ بَعْدَ صَالِحٍ، وَصَادِقٌ بَعْدَ صَادِقٍ، أَيْنَ السَّبِيلِ بَعْدَ السَّبِيلِ؛ حَسَنٌ كَجَاسْتِ؟ حَسِينٌ كَجَاسْتِ؟ فَرَزَنْدَانِ حَسِينٍ كَجَاسْتِ؟ شَاسْتَهَآیِ پَسِ از شَاسْتَهَ دیگَر، رَاسْتگوییِ پَسِ از رَاسْتگوییِ دیگَر، رَآه از پَسِ رَآه كَجَاسْتِ؟» (دعای ندبه)

«إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ...» [پروردگارا!] تنها تو را می پرستیم و تنها از تو کمک می خواهیم. ما را به راه راست راهنمایی کن. راه کسانی [چون پیامبران، صدیقان، شهیدان و صالحان که به خاطر لیاقتشان] به آنان نعمت [ایمان، عمل شایسته و اخلاق حسنه] عطا کردی...» (الفاتحه، 5-7)

«وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَ الرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَ الصِّدِّيقِينَ وَ الشُّهَدَاءِ وَ الصَّالِحِينَ وَ حَسَنَ أَوْلِيَكَ رَفِيقًا؛ وَ كَسَانِي كَهَ از خِدا وَ پيامبر اطاعت كنند، در زمرة كسانى از پيامبران و صديقان و شهيدان و شايستگان خواهند بود كه خِدا به آنان نعمت [ايمان، اخلاق و عمل صالح] داده و اينان نيكو رفيقاتى هستند.» (النساء، ۶۹)

«أَيْنَ الْخَيْرَةِ بَعْدَ الْخَيْرَةِ؟ كَجَاسْتِ بَهْتَرِينَ بَرگَزِيدَه بَعْدَ از بَهْتَرِينَ بَرگَزِيدَه؟» (دعای ندبه)

امام حسين (عليه السلام)، امام باقر (عليه السلام) و امام صادق (عليه السلام) می فرمایند که اگر ایشان را ببینند، همه عمر، خادمش خواهند بود: «عَنْ خَلَادِ بْنِ الصَّقَّارِ قَالَ: سَأَلَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ هَلْ وُلِدَ الْقَائِمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَالَ لَا وَ لَوْ أَدْرَكْتَهُ لَخَدَمْتَهُ أَيَّامَ حَيَاتِي.» (نعمانی، محمد بن ابراهیم، الغيبة للنعمانی، محقق و مصحح علی اکبر غفاری، تهران، نشر صدوق، ۱۳۹۷ ق، چاپ اول، ج ۱، ص ۲۴۵)

«أَيْنَ الشُّمُوسُ الطَّالِعَةُ؛ كجاست خورشیدهای فروزان؟» (دعای ندبه)

امام خمینی (رضوان الله تعالی فرجه) فرمود: «ما در انتظار رؤیت خورشیدیم.» (خمینی، روح الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹ ش، چاپ پنجم، ج ۲۰، ص ۱۹۷)

«أَيْنَ الْأَقْمَارُ الْمُنِيرَةُ؟ أَيْنَ الْأَنْجُمُ الزَّاهِرَةُ؟ أَيْنَ أَعْلَامُ الدِّينِ وَ قَوَاعِدُ الْعِلْمِ؟ کجایند ماههای نورافشان، کجایند ستارگان فروزان، کجایند پرچمهای دین و پایههای دانش.» (دعای ندبه)

«...بَعْدَ مَا يُطَهَّرُونَ مِنْ ذُنُوبِهِمْ ... أَوْ فِي الطَّبَقِ الْأَعْلَى مِنْ جَهَنَّمَ بَعْدَ أَيِّهَا إِلَى أَنْ نَسْتَنْقِذَهُمْ - بِحَبْنَا - مِنْهَا، وَ نَنْقُلُهُمْ إِلَى حَضْرَتِنَا.» (حسن بن علی (علیه السلام)، التفسیر المنسوب إلى الإمام الحسن العسکری (علیه السلام)، محقق محمد باقر ابطحی اصفهانی، قم، مدرسه الإمام المهدی (علیه السلام)، ۱۴۰۹ ق، ص 308)

«وَ مَنْ أَعْرَضَ عَنِ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا...؛ و هر کس از یاد من روی گردان شود، زندگی (سخت و) تنگی خواهد داشت...» (طه، 12۴؛ ت مکارم شیرازی)

«أَيْنَ أَعْلَامِ الدِّينِ وَقَوَاعِدِ الْعِلْمِ؟ كَجَائِدِ نَشَانِهِمَا وَرَاهِنَمَائِيَانِ دِينِ وَاسَاسِ وَاركَانِ هَايِ عِلْمِ وَدَانِشِ؟» (دعای ندبه)

«إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يُبْغِضُ كُلَّ عَالِمٍ بِالدُّنْيَا جَاهِلٍ بِالْآخِرَةِ.» (متقی هندی، کنز العمال فی سنن الاقوال و الافعال، محقق

بکری حیانی - صفوة السقا، بیروت، مؤسسه الرساله، ۱۴۰۱ ق، چاپ پنجم، ج ۱۰، ص ۱۸۸)

«الْعِلْمُ سَبْعَةٌ وَ عِشْرُونَ حَرْفًا فَجَمِيعُ مَا جَاءَتْ بِهِ الرُّسُلُ حَرْفَانِ فَلَمْ يَعْرِفِ النَّاسُ حَتَّى الْيَوْمِ غَيْرَ الْحَرْفَيْنِ فَإِذَا قَامَ قَائِمُنَا أَخْرَجَ

الْخَمْسَةَ وَ الْعِشْرِينَ حَرْفًا فَبَثَّهَا فِي النَّاسِ وَ ضَمَّ إِلَيْهَا الْحَرْفَيْنِ حَتَّى يَبْثَّهَا سَبْعَةٌ وَ عِشْرِينَ حَرْفًا.» (مجلسی، محمد باقر، بحار

الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار (عليهم السلام)، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و ...، بیروت_ لبنان،

دار إحياء التراث العربی، ۱۳۶۸ ش، ج 52، ص 33۶)

«وَلَا أَفْتَقِرَنَّ وَ مِنْ عِنْدِكَ وَسَعَى وَ لَا أَطْعِينَ وَ مِنْ عِنْدِكَ وَجُدِي؛ وَ تَهَيِّدِ سِتْ نَشُومِ، دَرِ حَالِي كِه فِرَاخِي رُوزِي مَن نَزْدِ تَوْسْتِ

وَ طَغْيَانِ نَكْنَمِ، دَرِ حَالِي كِه تَوَانْگَرِي مَن اَزِ جَانِبِ تَوْسْتِ.» (دعای مکارم الاخلاق)

«فَاتَّقُوا سَكَرَاتِ النُّعْمَةِ وَ أَحْذَرُوا بَوَائِقَ النُّقْمَةِ؛ اَزِ مَسْتِي هَايِ نَعْمَتِ بِيْرَهِيْزِيْدِ وَ اَزِ سَخْتِي هَايِ عَذَابِ الْهِي بْتَرْسِيْدِ.» (نهج البلاغه،

خطبه 151)

«أَيْنَ بَقِيَّةُ اللَّهِ الَّتِي لَا تَخْلُو مِنْ الْعِتْرَةِ الْهَادِيَّةِ؛ كَجَاسْتِ أَنْ بَاقِيْمَانْدَهْ خِدا كِه اَزِ عْتَرْتِ هِدَايْتِگَرِ خَالِي نَشُودِ.» (دعای ندبه)

«أَيْنَ الْمَعْدُ لِقَطْعِ دَابِرِ الظُّلْمَةِ؛ كجاست آن مهیا گشته برای ریشه کن کردن ستمکاران.» (دعای ندبه)

امیرالمؤمنین (علیه السلام) می فرماید: «الرَّاضِي بِفِعْلِ قَوْمٍ كَالدَّاحِلِ فِيهِ مَعَهُمْ...؛ هر که به کردار عده ای راضی باشد، مانند کسی است که همراه آنان، آن کار را انجام داده باشد...» (نهج البلاغه، حکمت 154)

«وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ؛ و تو را جز رحمتی برای جهانیان نفرستادیم.» (الانبیاء، 107)

امام باقر (علیه السلام) (علیه السلام) می فرماید: رسول خدا (صلی الله علیه وآله وسلم) (صلی الله علیه وآله وسلم) در ارتباط با شراب، ده گروه را نفرین فرمود؛ کسی که درخت انگور را به قصد شراب بکارد؛ کسی که از آن حفاظت و نگهبانی کند؛ فروشنده و خریدار شراب؛ کسی که شراب می نوشد؛ کسی که از راه فروش مشروبات الکلی روزی برای خود تهیه می کند؛ کسی که مشروب تولید می کند؛ کسی که آن را حمل و جابجا می کند؛ کسی که مشروب برایش حمل می شود و کسی که شراب می نوشاند: «عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (ع) قَالَ: لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) فِي الْخَمْرِ عَشْرَةَ غَارِسَهَا وَ حَارِسَهَا وَ بَائِعَهَا وَ مُشْتَرِيَهَا وَ شَارِبَهَا وَ الْأَكِلَ ثَمَنَهَا وَ عَاصِرَهَا وَ حَامِلَهَا وَ الْمَحْمُولَةَ إِلَيْهِ وَ سَاقِيَهَا.» (کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، گردآورنده علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، 1365_1363، ج ۶، ص ۴۲۹)

خداوند ارحم الراحمین نیز در قرآن کریم، لعن را به کار برده است: «إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَ أَلْهَدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَ يَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ؛ یقیناً کسانی که آنچه را ما از دلایل آشکار و [وسیله] هدایت

نازل کردیم، پس از آنکه همه آن را در کتاب [تورات و انجیل] برای مردم روشن ساختیم، پنهان می‌کنند [تا مردم به قرآن و پیامبر ایمان نیاورند] خدا لعنتشان می‌کند، و لعنت‌کنندگان هم لعنتشان می‌کنند.» (البقرة، ۱۵۹)

«أَيْنَ الْمَعْدُ لِقَطْعِ دَابِرِ الظَّالِمَةِ؛ كجاست آن مهیا گشته برای ریشه‌کن کردن ستمکاران.» (دعای ندبه)

«رحم الله مالکاً، کان لی کما کنت لرسول الله؛ خداوند، مالک را رحمت کند. او برای من آنچنان بود که من برای رسول خدا (صلی الله علیه وآله وسلم) بودم.» (ابن ابی الحدید، عبد الحمید بن هبه الله، شرح نهج البلاغه لابن ابی الحدید، مکتبه آیه الله العظمی المرعشی النجفی، ج 15، ص 98)

مالک اشتر روزی از بازار کوفه می‌گذشت. مردی بازاری بر در دکانش نشسته بود و به عنوان اهانت، زباله‌ای (کلوخ) به طرف او پرتاب کرد. مالک اشتر بدون اینکه به کردار زشت بازاری توجهی کند و از خود واکنش نشان دهد، راه خود را پیش گرفت و رفت. یکی از رفقای مرد بازاری که مالک را می‌شناخت به او گفت: آیا این مرد را که به او توهین کردی شناختی؟ مرد بازاری گفت: نه! نشناختم. مگر این شخص که بود؟ دوست بازاری پاسخ داد: او مالک اشتر از صحابه معروف امیرالمؤمنین بود. همین که بازاری فهمید شخص اهانت شده، فرمانده و وزیر جنگ سپاه حضرت علی (علیه السلام) است، از ترس و وحشت، لرزه بر اندامش افتاد. با سرعت به دنبال مالک اشتر دوید تا از او عذرخواهی کند. مالک را دید که وارد مسجد شد و به نماز ایستاد. پس از آنکه نماز تمام شد، خود را به پای مالک انداخت و مرتب پای آن بزرگوار را می‌بوسید. مالک اشتر گفت: چرا چنین می‌کنی؟ بازاری گفت: از کار زشتی که نسبت به تو انجام دادم، معذرت می‌خواهم و پوزش می‌طلبم. امیدوارم مرا مورد لطف و مرحمت خود قرار داده از تقصیرم بگذری. مالک اشتر گفت: هرگز ترس و وحشت به خود راه مده! به خدا سوگند من

وارد مسجد نشدم مگر اینکه درباره رفتار زشت تو از خداوند طلب رحمت و آمرزش نموده و از خداوند بخواهم که تو را به راه راست هدایت نماید: «حکی أن مالک بن الاشر کان مجتازا بسوق... فرآه بعض السوقة فأزرى بزیه فرماه ببابه تهاونا به فمضى و لم يلتفت، فقیل له: ویلک تعرف لمن رمیت؟ فقال: لا، فقیل له: هذا مالک صاحب أمير المؤمنين، فارتعد الرجل ومضى ليعتذر إليه، و قد دخل مسجدا و هو قائم یصلی، فلما انفتل انكب الرجل على قدمیه یقبلهما، فقال: ما هذا الامر؟ فقال: أعتذر إليك مما صنعت، فقال: لا بأس عليك فوالله ما دخلت المسجد إلا لاستغفرن لك.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار علیهم السلام، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و ...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربی، ۱۳۶۸ ش، ج ۴۲، ص ۱۵۷)

«... فَأَوْلَيْكَ يَبْدِلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ...؛ ... که خدا بدی هایشان را به خوبی ها تبدیل می کند...» (الفرقان، 70)

«أَيْنَ الْمُنتَظَرُ لِإِقَامِهِ الْأُمَّتِ وَالْعَوَجِ؛ کجا است آن کس که منتظریم اختلاف و عیب و کجی اهل عالم را اصلاح و به راستی و درستی باز گرداند؟» (دعای ندبه)

مجنوب حسن دیگران ای ماه خوبان نیستم

از مهتر ای خورشید جان چون ذره ام هر سو روان

(الهی قمشه ای)

«رَحِمَ اللَّهُ عَبْدًا حَسَبَ نَفْسَهُ عَلَيْنَا.» (برقی، احمد بن محمد، المحاسن، گردآورنده جلال الدین محدث، قم، دار الکتب الاسلامیه،

بی تا، ج ۱، ص ۱۷۳)

«أَيْنَ الْمُتَنَطَّرُ لِإِقَامَةِ الْأُمَّتِ وَالْعُوجِ؛ كَمَا اسْتَأْنَسَ أَنْ كَسَّ كَمَا مَنَظَرِيْمُ اخْتِلَافٍ وَ عَيْبٍ وَ كَجِيْ اَهْلِ عَالَمٍ رَا اَصْلَاحَ وَ بَهْ رَاسْتِي وَ
درستی باز گرداند؟» (دعای ندبه)

«أَيْنَ الْمُرْتَجَى لِإِزَالَةِ الْجَوْرِ وَالْعُدْوَانِ؛ كَجَاسْتِ أَنْكَهْ بَهْ اَوْ اَمِيْدِ بَسْتَهْ شَدَهْ بَرَايْ اَزْ بِيْنِ بَرْدَنِ سْتَمِ وَ دَشْمَنِ.» (دعای ندبه)

«أَيْنَ الْمُدْخَرُ لِتَجْدِيدِ الْفَرَائِضِ وَالسُّنَنِ؛ كَجَاسْتِ أَنْ ذَخِيْرَهْ بَرَايْ تَجْدِيْدِ فَرِيْضَهَا وَ سُنَّتْهَا.» (دعای ندبه)

«وَ الصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ؛ وَ سَوْگَنْدَ بَهْ صَبْحِ هَنْگَامِيْ كَهْ مِيْ دَمْدَمِ [وَ بَا گَسْتَرْدَنِ نُوْرَشِ تَارِيْکِيْ رَا مِيْ زَدَايْدِ.]» (التکویر، ۱۸)

روزی به پیامبر خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) عرض کردند: فلان زن روزها را روزه می گیرد و شبها را به عبادت می گذراند اما بد اخلاق است و همسایگانش را با زبان خود می آزارد، حضرت فرمود: خیری در او نیست، او دوزخی است: «إِنَّ فَلَانَةَ تَصُومُ النَّهَارَ وَ تَقُومُ اللَّيْلَ وَ هِيَ سَيِّئَةُ الْخَلْقِ تُؤْذِي جِيرَانَهَا بِلِسَانِهَا: لَا خَيْرَ فِيهَا، هِيَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار (عليهم السلام)، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و دیگران، بیروت_ لبنان،

دار إحياء التراث العربی، ۱۳۶۸ ش، ج ۶۸، ص ۳۹۴)

«... رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ...؛ ... پروردگارا! برای من نزد خودت، خانه‌ای در بهشت بنا کن...» (التحریم، 11)

«قُلْ إِن صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ؛ بگو: مسلماً نماز و عبادتم و زندگی کردن و مرگم برای خدا، پروردگار جهانیان است.» (الانعام، ۱۶۲)

تو بر یار و ندانی عشق باخت

آفتی نبود بتر از ناشناخت

شادی‌ای را نام بنهادی غمی

یار را اغیار پنداری همی

(مولانا)

«الْمُؤْمِنُ فِي الْمَسْجِدِ كَالسَّمَكِ فِي الْمَاءِ.» (العجلونی، اسماعیل بن محمد، كشف الخفاء ومزيل الإلباس عما اشتهر من الأحاديث على ألسنة الناس، قاهره، مكتبة القدسی، لصاحبها حسام الدين القدسی، ۱۳۵۱ ق، ج ۲، ص ۲۹۴)

«إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ؛ ما مملوک خداييم و يقيناً به سوی او بازمی‌گردیم» (البقره، ۱۵۶)

«إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا...؛ من به دور از انحراف و با قلبی حق‌گرا همه وجودم را به سوی کسی که آسمان‌ها و زمین را آفرید، متوجه کردم...» (الانعام، ۷۹)

«أَيْنَ الْمُنتَظِرُ لِإِقَامَةِ الْأُمَّتِ وَالْعِوَجِ؛ كَجَاسْتِ مُنْتَظَرِي كِه كَجِي هَا، نَارَاسْتِي هَا، كَجِ رِفْتَارِي هَا وَ اِخْتِلَافِ هَا رَا دَرَسْت كَنْد؟»
(دعای ندبه)

«عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: إِنَّ رَجُلًا كَانَ يَأْكُلُ أَكْلًا كَثِيرًا، فَاسْلَمَ فَكَانَ يَأْكُلُ أَكْلًا قَلِيلًا، فَذَكَرَ ذَلِكَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ فَقَالَ: إِنَّ الْمُؤْمِنَ يَأْكُلُ فِي مَعَىٍّ وَاحِدٍ، وَالْكَافِرُ يَأْكُلُ فِي سَبْعَةِ أَمْعَاءٍ؛ بِهِ نَقَلَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: مَرَدِي بُوَد كِه غِذَا زِيَاد مِي خُورِد وَ چُون مُسْلِمَانِ شُد، دِيگَر كَم مِي خُورِد. اَيْن رَا بَه پِيَامِبِر (صَلِيَ اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَوَسَلَّمَ) كَفْتَنْد. فَرَمُود: «مُؤْمِن، دَر يَك رُودَه غِذَا مِي خُورِد وَ كَافِر، دَر هَفْت رُودَه.» (بَخَارِي، مُحَمَّد بِنِ اسْمَاعِيل، صَحِيحُ الْبَخَارِي، مُحَقِّقُ مُحَمَّد زَهَيْرِ بِنِ نَاصِرِ النَّاصِر، بِيْرُوت، دَار طُوقِ النَّجَاة، ١٤٢٢ ق، چاپ اول، ج ٧، ص ٧٢)

«حَتَّى إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ؛ تَا جَابِي كِه زَمِينِ بَا هَمَّةٌ وَسَعَتْ وَ فَرَاحِي اَش بَرِ اَنَانِ تَنَگِ شُد.» (التوبه، ١١٨)

«أَيْنَ الْمُرْتَجَى لِإِزَالَةِ الْجَوْرِ وَالْعُدْوَانِ؛ كَجَاسْتِ كَسِي كِه هَمِه اَمِيْد دَارَنْد بَا اَمْدَنْش جُورِهَائِي تَلَخِ وَ دَشْمَنِي هَا اَز بِيْنِ بَرُود؟»
(دعای ندبه)

امام صادق (عليه السلام) در دعای ندبه می فرماید: «أَيْنَ الْمُتَخَيَّرِ لِإِعَادَةِ الْمِلَّةِ وَالشَّرِيعَةِ؛ كَجَاسْتِ كَسِي كِه بَرَايِ بَرِگَرْدَانْدِنِ مِلْتِ وَ شَرِيعَتِ بَرِگَزِيْدَه شُدَه اَسْت؟» (دعای ندبه)

تو بر یار و ندانی عشق باخت

آفتی نبود بتر از ناشناخت

(مولوی)

او نمی دیدش و از دور خدایا می کرد

بی دلی در همه احوال خدا با او بود

(حافظ)

«... فَتَجَلَّى لَهُمْ سُبْحَانَهُ فِي كِتَابِهِ مِنْ غَيْرِ أَنْ يَكُونُوا رَآؤُهُ؛ ... پس خدای سبحان در کتاب خود بی آنکه او را بنگرند خود را

به بندگان شناساند.» (نهج البلاغه، خطبه ۱۴۷)

«وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنزِلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ؛ و هیچ چیزی نیست مگر آنکه خزانه‌هایش نزد ماست و آن را جز به

اندازه معین، نازل نمی کنیم.» (الحجر، ۲۱)

«أَيْنَ الْمُؤْمَلِّ لِلْحَيَاءِ الْكِتَابِ وَ حُدُودِهِ؛ کجاست آن آرزو شده برای زنده کردن قرآن و حدود آن؟» (دعای ندبه)

«عَلَى قَدْرِ النَّبِيِّ تَكُونُ مِنَ اللَّهِ الْعَطِيَّةُ.» (آمدی، عبدالواحد بن محمد، غررالحکم و دررالکلم، تصحیح مهدی رجایی، قم،

دارالکتاب الإسلامی، ص ۴۵۲)

«مَنْ دَعَا بِهَذَا الدُّعَاءِ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ بَعْدَ الْمَكْتُوبَةِ اسْتُغْفِرَتْ ذُنُوبُهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَ هُوَ -اللَّهُمَّ ادْخِلْ عَلَيَّ أَهْلَ الْقُبُورِ السُّرُورَ...»

(مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار (عليهم السلام)، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله

مسترحمی و ...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربي، ۱۳۶۸ ش، ج ۹۵، ص ۱۲۰)

«...إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ...؛ ...يَقِينًا نِيكِيهَا، بَدَىٰهَا رَا از میان می‌برند...» (هود، ۱۱۴)

«اللَّهُمَّ ادْخِلْ عَلَيَّ أَهْلَ الْقُبُورِ السُّرُورَ (بظهور الحجّة)، اللَّهُمَّ اغْنِ كُلَّ فَقِيرٍ (بظهور الحجّة)...» (دعای فرج)

«أَوَّلُ مَنْ تَنَشَقُّ الْأَرْضُ عَنْهُ وَ يَرْجِعُ إِلَى الدُّنْيَا الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَ إِنَّ الرَّجْعَةَ لَيْسَتْ بِعَامَّةٍ وَ هِيَ خَاصَّةٌ لَا يَرْجِعُ

إِلَّا مَنْ مَحَضَ الْإِيمَانَ مَحْضًا أَوْ مَحَضَ الشُّرْكَ مَحْضًا.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار

(عليهم السلام)، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و ...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربي، 1368 ش،

ج

۵۳، ص ۳۹)

«وَتَقَرُّ عَيْنُهُ غَدًا بِرُؤْيَيْكُمْ؛ و فردا چشمش به دیدار شما روشن می گردد.» (زیارت جامعه کبیره)

«رَحِمَ اللَّهُ عَبْدًا أَحْيَا أَمْرَنَا.» (ابن بابویه، محمد بن علی، معانی الأخبار، محقق علی اکبر غفاری، بیروت، دارالمعرفه للطباعة و النشر، ص ۱۸۰)

«أَيْنَ مُحْيِي مَعَالِمِ الدِّينِ وَ أَهْلِهِ؛ کجاست احیاگر نشانه های دین و اهل دین؟» (دعای ندبه)

«أَيْنَ قَاصِمِ شَوْكَةِ الْمُعْتَدِينَ؟ کجاست درهم شکننده شوکت متجاوزان.» (دعای ندبه)

«المؤمن كَالغريبِ فِي الدُّنْيَا، لَا يَأْنَسُ فِي عِزِّهَا وَ لَا يَجْزَعُ مِنْ ذُلِّهَا.» (متقی هندی، كنز العمال فِي سنن الاقوال و الافعال، محقق بکری حیانی - صفوة السقا، بیروت، مؤسسه الرساله، ۱۴۰۱ق، چاپ پنجم، ج ۱، ص ۱۶۲)

دل به این و آن مده ای بوالهوس

دل به آن ده کان دلت داده است و بس

(ملا احمد نراقی)

«أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا الدُّنْيَا دَارٌ مَجَازٍ وَ الآخِرَةُ دَارٌ قَرَارٍ... أَخْرَجُوا مِنَ الدُّنْيَا قُلُوبَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَخْرُجَ مِنْهَا أَبْدَانُكُمْ...؛ ای مردم! دنیا، سرای گذرا و آخرت، خانه جاویدان است...پیش از آنکه بدن های شما از دنیا خارج گردد، دل هایتان را خارج کنید...» (نهج البلاغه، خطبه ۲۰۳)

«مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَ مَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَ مَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ...؛ آنچه [از ثروت و مال] نزد شماست، فانی می شود و آنچه [از پاداش و ثواب] نزد خداست، باقی می ماند...» (النحل، 96)

«أَيْنَ هَادِمُ أُبْنِيَةِ الشُّرْكِ وَالنِّفَاقِ؟ كجاست ویران کننده بناهای شرک و دورویی؟» (دعای ندبه)

«مَنْ مَاتَ وَ لَمْ يَغْزُ وَ لَمْ يُحَدِّثْ بِهِ نَفْسَهُ مَاتَ عَلَى شُعْبَةٍ مِنْ نِفَاقٍ.» (نیشابوری، مسلم بن حجاج، صحیح مسلم، محقق محمد فؤاد عبد الباقي، بیروت، دار إحياء التراث العربی، ج ۳، ص ۱۵۱۷)

«أَيْنَ حَاصِدُ فُرُوعِ الْعِيِّ وَالشَّقَاقِ؛ كجاست درو کننده شاخه های گمراهی و شکاف اندازی؟» (دعای ندبه)

«يَفْرَحُ بِهِ أَهْلُ السَّمَاءِ وَ أَهْلُ الْأَرْضِ وَ الطَّيْرُ فِي الْهَوَاءِ وَ الْحَيْتَانُ فِي الْبَحْرِ.» (ابن طاووس، علی بن موسی، التشریف بالمنن فی التعریف بالفتن، ج ۱، ص ۲۸۰)

«يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي وَيَعْمَلُ بِسُنَّتِي وَيَنْزِلُ اللَّهُ لَهُ الْبَرَكَهَ مِنَ السَّمَاءِ وَتُخْرَجُ لَهُ الْأَرْضُ بِرُكْنَيْهَا...» (اربلی، علی بن عیسی، کشف الغمّه فی معرفه الائمه، بیروت، دارالاضواء، ج ۳، ص ۲۷۲)

زمانی که حضرت (عجل الله تعالی فرجه الشریف) ظهور می کند، زمین، پاره های جگرش را همچون ستون طلا و نقره قی می کند. قاتل می آید و می گوید: «برای این، مرتکب قتل شدم.» پیوند بریده از خویشان می آید و می گوید: «برای این، از خویشان پیوند بریدم.» دزد می آید و می گوید: «برای این، دستم بریده شد.» سپس آن را رها می کنند و از آن، هیچ چیز بر نمی گیرند. پیامبر اکرم (صلی الله علیه وآله وسلم) می فرماید: «تَقِيءُ الْأَرْضُ أَفْلَادَ كَبِدِهَا مِثْلَ الْأَسْطُوانِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ فَيَجِيءُ الْقَاتِلُ فَيَقُولُ فِي مِثْلِ هَذَا قَتَلْتُ وَيَجِيءُ الْقَاطِعُ لِلرَّحِمِ فَيَقُولُ فِي مِثْلِ هَذَا قَطَعْتُ رَحِمِي وَيَجِيءُ السَّارِقُ فَيَقُولُ فِي هَذَا قَطَعْتُ يَدِي ثُمَّ يَتْرُكُونَهُ وَلَا يَأْخُذُونَ مِنْهُ شَيْئًا.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعه لدرر أخبار الأئمة الأطهار (عليهم السلام)، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و ...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربي، ۱۳۶۸ ش، ج ۶، ص ۳۱۰)

«أَيْنَ طَامِسُ أَثَارِ الزَّبِغِ وَالْأَهْوَاءِ؟ كَجَاسْتِ مَحْوِ كَنَنْدَةِ أَثَارِ انْحِرَافِ وَهَوَاهِي نَفْسَانِي؟» (دعای ندبه)

امام صادق (علیه السلام) می فرماید: «أَيْنَ قَاطِعُ حَبَائِلِ الْكُذْبِ وَالْإِفْتِرَاءِ؟ كَجَاسْتِ قَطْعِ كَنَنْدَةِ دَامِهَايِ دَرُوعِ وَبَهْتَانِ؟» (دعای ندبه)

«الرَّاضِي بِفِعْلِ قَوْمٍ كَالدَّخِلِ فِيهِ مَعَهُمْ...؛ أَنْ كَسَّ كَسَّ كَارِ مَرْدَمِي خَشِنُودَ بَاشِدْ، چُونَانِ كَسِّي اسْتِ كِه هَمْرَاهِ أَنْانِ بُوْدَه...»

(نهج البلاغه، حکمت 154)

«...فاطمه (سلام الله علیها) سلام الله علیها، بعد از پدرش، 75 روز زنده بودند... و حزن و شدت بر ایشان غلبه داشت و جبرئیل امین می آمد خدمت ایشان و به ایشان تعزیت عرض می کرد و مسائلی از آینده نقل می کرد... و آنچه که به ذریه او می رسیده است در آتیه، ذکر کرده است... و شاید یکی از مسائلی که گفته است، راجع به مسائلی است که در عهد ذریه بلندپایه او، حضرت صاحب - سلام الله علیه - است، برای او ذکر کرده است که مسائل ایران جزو آن مسائل باشد، ما نمی دانیم، ممکن است.» (خمینی، روح الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹، چاپ پنجم، ج ۲۰، ص ۴ و ۵)

«مسئولان ما باید بدانند که انقلاب ما، محدود به ایران نیست. انقلاب مردم ایران، نقطه شروع انقلاب بزرگ جهان اسلام به پرچمداری حضرت حجت (عجل الله تعالی فرجه الشریف) است... مسائل اقتصادی و مادی، اگر لحظه ای مسئولین را از وظیفه ای که بر عهده دارند، منصرف کند، خطری بزرگ و خیانتی سهمگین را به دنبال دارد. باید دولت جمهوری اسلامی تمامی سعی و توان خود را در اداره هرچه بهتر مردم بنماید، ولی این بدان معنا نیست که آن ها را از اهداف عظیم انقلاب که ایجاد حکومت جهانی اسلام است، منصرف کند.» (خمینی، روح الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹، چاپ پنجم، ج 21، ص 327)

«الرَّاضِي بِفِعْلِ قَوْمٍ كَالدَّخِلِ فِيهِ مَعَهُمْ...؛ آن کس که از کار مردمی خشنود باشد، چونان کسی است که همراه آنان بوده...»
(نهج البلاغه، حکمت 154)

«يَا عَلِيُّ مَعَكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَصًا مِنْ عِصِيِّ الْجَنَّةِ تَدُودٌ بِهَا الْمُنَافِقِينَ عَنْ حَوْضِي.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار (عليهم السلام)، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و...، بیروت_ لبنان، دار إحياء التراث العربی، 1368 ش، ج ۴۰، ص ۷۹)

«وَحَشْرَنِي اللَّهُ فِي زُمْرَتِكُمْ؛ وَخِدا مِرا در گروه شما محشور کند.» (زیارت وداع ائمه (عليهم السلام))

«وَوَصَّرْتِي مَعْدَةً لَكُمْ؛ وَ ياری من برای شما آماده است.» (زیارت آل یس)

«اللَّهُمَّ اجْعَلْ مَحْيَايَ مَحْيَا مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ مَمَاتِي مَمَاتَ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ؛ خدایا حیاتم را حیات [آمیخته به عشق] محمد و خاندان محمد و مرگم را مرگ [در حال شیفتگی به] محمد و خاندان محمد قرار ده.» (زیارت عاشورا)

«وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَ جَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَ رَحْمَةً...؛ وَ از نشانه‌های [قدرت و ربوبیت] او این است که برای شما از جنس خودتان همسرانی آفرید تا در کنارشان آرامش یابید و در میان شما دوستی و مهربانی قرار داد...» (الروم، ۲۱)

«أَيْنَ الطَّالِبِ بِدَمِ الْمُقْتُولِ بِكَرْبَلَاءَ؛ كَجَاسْتِ خَوَاهِنْدَهٗ خُونِ كَشْتِهٖ دَرِ كَرْبَلَا؟» یا «أَيْنَ الْحَسَنِ؟ أَيْنَ الْحُسَيْنِ؟ أَيْنَ أَبْنَاءِ الْحُسَيْنِ؟
صَالِحٌ بَعْدَ صَالِحٍ وَ صَادِقٌ بَعْدَ صَادِقٍ، أَيْنَ السَّبِيلُ بَعْدَ السَّبِيلِ؛ حَسَنٌ كَجَاسْتِ؟ حَسِينٌ كَجَاسْتِ؟ فَرَزَنْدَانِ حَسِينِ كَجَاسْتِ؟
شایسته‌ای پس از شایستهٔ دیگر، راست‌گویی پس از راست‌گویی دیگر، راه از پس راه کجاست؟» (دعای ندبه)
«قُلْ إِنَّمَا أَعْظَمُكُمْ بِوَاحِدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مِثْنَى وَفَرَادَى؛ بَگُو مِنْ شَمَا رَا فَفَطْ بِهٖ يَكُ حَقِيقَتِ أَنْدَرَزِ مِی دَهْمِ [وَأَنْ] اَيْنَكِهٖ دُو دُو
و یک یک برای خدا قیام کنید.» (سأ، ۴۶)

«... إِنَّ فَاطِمَةَ مَكَتَتْ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَ خَمْسَةَ وَ سَبْعِينَ يَوْمًا وَ كَانَ دَخَلَهَا حُزْنٌ شَدِيدٌ عَلَى أَبِيهَا وَ كَانَ جَبْرِئِيلُ عَ يَأْتِيهَا
فِيْحُسَيْنٍ عَزَاءَهَا عَلَى أَبِيهَا وَ يُطِيبُ نَفْسَهَا وَ يُخْبِرُهَا عَنْ أَبِيهَا وَ مَكَانِهِ وَ يُخْبِرُهَا بِمَا يَكُونُ بَعْدَهَا فِي ذُرِّيَّتِهَا...» (کلینی، محمد
بن یعقوب، الکافی، محقق و مصحح علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دارالکتب الاسلامیه، ۱۴۰۷ ق، چاپ چهارم،
ج ۱، ص ۲۴۱)

«...برای حضرت زهرا (سلام الله علیها)... جبرئیل به طور مکرر در این 75 روز وارد می‌شده و مسائل آتیه‌ای که بر ذریهٔ او می
گذشته است، آن مسائل را می‌گفته است و حضرت امیر هم ثبت می‌کرده است و شاید یکی از مسائلی که گفته است، راجع
به مسائلی است که در عهد ذریهٔ بلندپایهٔ او حضرت صاحب - سلام الله علیه - است، برای او ذکر کرده است که مسائل ایران
جزء آن مسائل باشد، ما نمی‌دانیم، ممکن است.» (خمینی، روح الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی
(س)، 1389، چاپ پنجم، ج ۲۰، ص ۵)

«... وَ أَصْبَحَتِ الْأَصْنَامُ كُلُّهَا صَبِيحَةَ وُلْدِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ لَيْسَ مِنْهَا صَنَمٌ إِلَّا وَ هُوَ مُنْكَبٌ عَلَى وَجْهِهِ وَ ارْتَجَسَ فِي تِلْكَ اللَّيْلَةَ إِيوَانُ كِسْرَى وَ سَقَطَتْ مِنْهُ أَرْبَعُ عَشْرَةَ شُرْفَةً وَ غَاضَتْ بُحَيْرَةُ سَاوَةَ وَ فَاضَ وَادِي السَّمَاوَةِ وَ خَدَّتْ نِيرَانُ فَارِسَ وَ لَمْ تُخْمَدْ قَبْلَ ذَلِكَ بِأَلْفِ عَامٍ...» (ابن بابویه، محمد بن علی، الأمالی للشیخ الصدوق، تحقیق قسم الدراسات الاسلامیة، قم، مؤسسه البعثه، ۱۴۱۷ ق، چاپ اول، ص ۳۶۱)

«يُخْرِجُ نَاسٌ مِنَ الْمَشْرِقِ فَيُوطِئُونَ لِلْمَهْدِيِّ سُلْطَانَهُ.» (اربلى، على بن عيسى، كشف الغمّة فى معرفة الأئمة، شارح جعفر سبحانى تبریزی، تبریز، بنی هاشمی، ۱۳۸۱ ق، ج ۲، ص ۴۷۷)

«متى ألقى إخواني؟ قالوا: ألسنا إخوانك؟ قال: بل أنتم أصحابي، و إخواني الذين آمنوا بي و لم يروني، أنا إليهم بالأشواق.» (متقى هندی، كنز العمال فى سنن الاقوال و الافعال، محقق بكرى حيانى - صفوة السقا، بيروت، مؤسسه الرساله، ۱۴۰۱ ق، چاپ پنجم، ج ۱۲، ص ۱۸۴)

«حُمُرَانُ بْنُ أَعْيَنَ قَالَ: عُمَرُ الدُّنْيَا مِائَةٌ أَلْفِ سَنَةٍ، لِسَائِرِ النَّاسِ عِشْرُونَ أَلْفَ سَنَةٍ، وَ ثَمَانُونَ أَلْفَ سَنَةٍ لِأَلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ وَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ.» (حلى، حسن بن سليمان بن محمد، مختصر البصائر، تحقيق مشتاق مظفر، قم، مؤسسه النشر الإسلامی، ۱۴۲۱ ق، چاپ اول، ص ۴۹۴)

«دنیای اسلام امروز در یک مرحله حساس تاریخی دارد به سر می برد. اینهایی که شما ملاحظه می کنید - آل سعود آن جوری، یمن آن جوری، عراق این جوری، سوریه آن جوری، مسائل مربوط به آمریکا، مسائل مربوط به رژیم صهیونیستی، کارهایی که

در منطقه می‌کنند، تصمیم‌هایی که می‌گیرند، فشاری که روی جمهوری اسلامی می‌آورند - یک مجموعه کار است، یک هدفی دارد دنبال می‌شود. در یک چنین شرایطی که دنیای اسلام در واقع از یک پیچ تاریخی دارد عبور می‌کند، ما وظایفی داریم، ما تکالیفی داریم، هر کدامان به یک نحوی؛ نمی‌توانیم غفلت کنیم از نیازهای امروز دنیای اسلام؛ در رأس این نیازها هم، نیازهای جمهوری اسلامی است؛ چون جمهوری اسلامی، میان‌دار این حادثه عظیم است.» (بیانات در دیدار جمعی از شاعران آئینی و مداحان خراسان، ۱۳۹۵/۴/۲۴)

امام صادق (علیه السلام) می‌فرماید هنگامی که سختی بنی اسرائیل به درازا کشید، چهل روز به گریه و ناله پرداختند که به دنبال آن، خداوند به موسی وحی کرد که آنان را از چنگ فرعون برهاند و این‌گونه بود که صد و هفتاد سال از عذابشان کاسته شد. شما شیعیان نیز اگر این‌گونه رفتار کنید، خداوند گره از کارتان می‌گشاید؛ اما اگر بی‌تفاوت باشید، از مقدار زمانی که باید درگیر این مشکل باشید، کاسته نخواهد شد: «فَلَمَّا طَالَ عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ الْعَذَابُ، ضَجُّوا وَبَكَوا إِلَى اللَّهِ أَرْبَعِينَ صَبَاحًا، فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَى مُوسَى وَ هَارُونَ أَنْ يُخَلِّصَهُمْ مِنْ فِرْعَوْنَ، فَحَطَّ عَنْهُمْ سَبْعِينَ وَ مِئَةً سَنَةً. قَالَ: وَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ: هَكَذَا أَنْتُمْ لَوْ فَعَلْتُمْ لَفَرَّجَ اللَّهُ عَنَّا، فَأَمَّا إِذَا لَمْ تَكُونُوا فَإِنَّ الْأَمْرَ يَنْتَهِي إِلَى مُنْتَهَاهُ.» (مجلسی، محمد باقر، بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار (عليهم السلام)، گردآورنده علی اکبر غفاری، هدایت الله مسترحمی و ...، بیروت - لبنان، دار إحياء التراث العربی، ۱۳۶۸ ش، ج ۱۳، ص ۱۴۰)

«من گفته‌ام، تأکید می‌کنم بر این معنا و با یقین این را عرض می‌کنم که جوان امروز - جوان نسل سوم - در آمادگی خود و شجاعت خود و غیرت خود برای دفاع از هویت دینی و انقلابی خود، از جوان نسل اول - که در دوره جنگ تحمیلی و دفاع مقدس حضور داشت - هیچ کمتر نیست، شاید هم جلوتر است.» (بیانات در دیدار مردم آذربایجان شرقی، ۱۳۸۵/۱۱/۲۸)

«اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنْ جُنْدِكَ... وَاجْعَلْنِي مِنْ حَزْبِكَ... وَاجْعَلْنِي مِنْ أَوْلِيَائِكَ...؛ خدایا مرا از سپاهیان قرار ده... مرا از حزب خود قرار ده... مرا از دوستان قرار ده...» (دعای روز سه‌شنبه) و همه دعاهایی که در شب‌های ماه مبارک رمضان خوانده می‌شود: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ... أَنْ تَجْعَلَنِي مِمَّنْ تَنْتَصِرُ بِهِ لِدِينِكَ وَ لَا تَسْتَبْدِلَ بِي غَيْرِي؛ بار خدایا! از تو درخواست می‌کنم که... مرا از یاران دینت قرار دهی و مقام مرا به دیگران عطا نفرمایی.» (دعای هر شب ماه رمضان)

«اللَّهُمَّ إِنَّا نَشْكُو إِلَيْكَ فَقَدْ بَيْنَا صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ غَيْبَةَ وَلِيِّنَا، وَ كَثْرَةَ عَدُوِّنَا، وَ قَلَّةَ عَدَدِنَا...؛ خدایا! از نبود پیامبرمان که دروهای تو بر او و خاندانش و از ناپیدایی مولایمان و بسیاری دشمنانمان و کمی نفراتمان...» (دعای افتتاح)

«انقلاب مردم ایران، نقطه شروع انقلاب بزرگ جهان اسلام به پرچمداری حضرت حجت - ارواحنا فداه - است که خداوند بر همه مسلمانان و جهانیان منت نهد و ظهور و فرجش را در عصر حاضر قرار دهد.» (خمینی، روح‌الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹، چاپ پنجم، ج ۲۱، ص 327)

«جناب آقای گورباچف، باید به حقیقت رو آورد. مشکل اصلی کشور شما، مسئله مالکیت و اقتصاد و آزادی نیست... مشکل اصلی شما مبارزه طولانی و بی‌پایان با خدا و مبدأ هستی و آفرینش است.» (خمینی، روح‌الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹، چاپ پنجم، ج ۲۱، ص ۲۲۱)

مقام معظم رهبری (مدظله العالی) می فرماید: «این مملکت، مملکت حزب اللهی هاست و آینده این مملکت هم به دست همین حزب اللهی ها و نیروهای انقلابی و مؤمن رقم می خورد...» (بیانات در دیدار جمعی از جانبازان ورزشکار، 1374/6/23)

مقام معظم رهبری (مدظله العالی) می فرماید: «... ان شاء الله تا ۲۵ سال دیگر، به توفیق الهی و به فضل الهی چیزی به نام رژیم صهیونیستی در منطقه وجود نخواهد داشت...» (بیانات در دیدار اقشار مختلف مردم، 1394/6/18)

امام خمینی (رضوان الله تعالی فرجه) نیز می فرماید: «من با اطمینان می گویم، اسلام ابرقدرت ها را به خاک مذلت می نشاند. اسلام موانع بزرگ داخل و خارج محدوده خود را یکی پس از دیگری برطرف و سنگرهای کلیدی جهان را فتح خواهد کرد.» (آیین انقلاب اسلامی، ج ۲، ص ۵۲۴)

امام باقر (علیه السلام) می فرماید: «كَأَنِّي يَقُومُ قَدْ خَرَجُوا بِالْمَشْرِقِ يَطْلُبُونَ الْحَقَّ فَلَا يُعْطَوْنَ ثُمَّ يَطْلُبُونَهُ فَلَا يُعْطَوْنَ فَيَذَرُونَ رَأْسَهُمْ دَلِكَ وَضَعُوا سِيوفَهُمْ عَلَى عَوَاتِقِهِمْ فَيُعْطُونَ مَا سَأَلُوهُ فَلَا يَقْبَلُونَهُ حَتَّى يَقُومُوا وَلَا يَدْفَعُونَهَا إِلَّا إِلَى صَاحِبِكُمْ قَتَلَاهُمْ شُهَدَاءَ أَمَا إِنِّي لَوْ أَدْرَكْتُ ذَلِكَ لَأَسْتَبَقَيْتُ نَفْسِي لِصَاحِبِ هَذَا الْأَمْرِ؛ گویی می بینم که قومی در مشرق خروج کرده اند و خواستار حق اند، ولی به ایشان داده نمی شود، باز خواستار آن می شوند و به آنان داده نمی شود، پس چون چنین می بینند شمشیرهای خود را بر گردن خویش می افکنند (آماده کارزار می شوند) پس آنچه می طلبند به ایشان بدهند، ولی ایشان از پذیرفتن آن خودداری می کنند تا اینکه قیام نمایند و آن را به کسی باز ندهند مگر به صاحب شما، کشتگان شان شهیدند. بدانید اگر من خود، آن را در می یافتم، حتماً خود را برای صاحب این امر نگاه می داشتم.» (نعمانی، محمد بن ابراهیم، غیبت نعمانی، ترجمه علی اکبر غفاری، تهران، صدوق، ۱۴۱۸ ق، ص ۳۸۳)

امام خمینی (رضوان الله تعالی فرجه) با قاطعیت می‌فرماید: «من با اطمینان می‌گویم: اسلام ابرقدرت‌ها را به خاک مذلت می‌نشانند، اسلام موانع بزرگ داخل و خارج محدوده خود را یکی پس از دیگری برطرف و سنگرهای کلیدی جهان را فتح خواهد کرد.» (خمینی، روح‌الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹، چاپ پنجم، ج ۲۰،

ص ۳۲۵)

امام خمینی (رضوان الله تعالی فرجه) می‌فرماید: «ما در صدد خشکانیدن ریشه‌های فاسد صهیونیسم، سرمایه‌داری و کمونیزم در جهان هستیم. ما تصمیم گرفته‌ایم، به لطف و عنایت خداوند بزرگ، نظام‌هایی را که بر این سه پایه استوار گردیده‌اند، نابود کنیم و نظام اسلام، رسول الله (صلی الله علیه و آله و سلم) را در جهان استکبار ترویج نماییم.» (خمینی، روح‌الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹، چاپ پنجم، ج ۲۱، ص ۸۱)

امام خمینی (رضوان الله تعالی فرجه) طی نامه‌ای به گورباچف هشدار داد: «جناب آقای گورباچف، برای همه روشن است که از این پس کمونیسم را باید در موزه‌های تاریخ سیاسی جهان جستجو کرد؛ چرا که مارکسیسم جواگویی هیچ نیازی از نیازهای واقعی انسان نیست...» (خمینی، روح‌الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، ۱۳۸۹، چاپ پنجم، ج ۲۱، ص ۲۲۱) مقام معظم رهبری (مدظله العالی) نیز با چنین اطمینانی مؤدّه فروپاشی را درباره اجزاء استکبار جهانی داده است؛ برای نمونه فرمودند: «یک جمله راجع به رژیم صهیونیستی عرض بکنیم... ان شاء الله تا ۲۵ سال دیگر، به توفیق الهی و به فضل الهی چیزی به نام رژیم صهیونیستی در منطقه وجود نخواهد داشت...» (بیانات در دیدار اقشار مختلف مردم،

۱۸/۶/۱۳۹۴)

امام باقر (علیه السلام) می فرماید: «كَأَنِّي بِقَوْمٍ قَدْ خَرَجُوا بِالْمَشْرِقِ يَطْلُبُونَ الْحَقَّ فَلَا يُعْطَوْنَهُ ثُمَّ يَطْلُبُونَهُ فَلَا يُعْطَوْنَهُ فَإِذَا رَأَوْا ذَلِكَ وَضَعُوا سِيوفَهُمْ عَلَى عَوَاتِقِهِمْ فَيُعْطُونَ مَا سَأَلُوهُ فَلَا يَقْبَلُونَهُ حَتَّى يَقُومُوا وَلَا يَدْفَعُونَهَا إِلَّا إِلَى صَاحِبِكُمْ قَتَلَاهُمْ شُهَدَاءُ أَمَا إِنِّي لَوْ أَدْرَكْتُ ذَلِكَ لَأَسْتَبَقَيْتُ نَفْسِي لِصَاحِبِ هَذَا الْأَمْرِ؛ كَوَيْبِي مِ بَيْنِي مِ كَه قَوْمِي دَر مَشْرِقِ خُرُوجِ كَرْدِهَانِد وَ خَوَاسْتَارِ حَقِّ أَنْدِ ولى به ایشان داده نمی شود، باز خواستار آن می شوند و به آنان داده نمی شود، پس چون چنین می بینند شمشیرهای خود را بر گردن خویش می افکنند (آماده کارزار می شوند)، پس آنچه می طلبند به ایشان بدهند ولی ایشان از پذیرفتن آن خودداری می کنند تا اینکه قیام نمایند و آن را به کسی باز ندهند مگر به صاحب شما، کشتگان نشان شهیدند. بدانید اگر من خود آن را در می یافتم حتماً خود را برای صاحب این امر نگاه می داشتم.» (نعمانی، محمد بن ابراهیم، غیبت نعمانی، ترجمه علی اکبر غفاری، تهران، صدوق، ۱۴۱۸ ق، ص ۳۸۳)

امام خمینی (رضوان الله تعالی فرجه) می فرماید: «تاریخ، این نهضت ایران را و این انقلاب را فراموش نخواهد کرد... و این انقلاب به خواست خدای تبارک و تعالی شکست نخواهد خورد.» (خمینی، روح الله، صحیفه امام، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س)، 1389، چاپ پنجم، ج ۱۷، ص ۵۳)

«وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّى نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ...؛ به یقین ما شما را امتحان می کنیم تا مجاهدان از شما و صابران را مشخص نماییم...» (محمد، 31)

«روایت است که امام زمان (عجل الله تعالی فرجه الشریف) که ظهور می فرماید، پنج ندا می کند به اهل عالم: أَلَا يَا أَهْلَ الْعَالَمِ إِنَّ جَدِي الْحُسَيْنَ قَتَلُوهُ عَطْشَانًا، أَلَا يَا أَهْلَ الْعَالَمِ إِنَّ جَدِي الْحُسَيْنَ سَخَّوهُ عُدْوَانًا... امام زمان خودش را به واسطه امام حسین

(علیه السلام)، به همه عالم معرفی می‌کنند. بنابراین، در آن زمان باید همه مردم عالم، حسین (علیه السلام) را شناخته باشند. اما الان هنوز همه مردم عالم، حسین (علیه السلام) را نمی‌شناسند و این تقصیر ما است؛ چون ما برای سیدالشهدا طوری فریاد نزدیکیم که همه عالم، صدای ما را بشنود. پیاده روی اربعین، بهترین فرصت برای معرفی حسین (علیه السلام) به عالم است.» (هاشمی دهرخی، سید محمود، اربعینیان: تجربیات مربوط به پیاده‌روی اربعین، اصفهان، آشیانه برتر، ۱۳۹۳، ص ۲۱)

امام صادق (علیه السلام) درباره مقام زائر سیدالشهدا (علیه السلام) می‌فرماید: کسی که از منزلش بیرون آید و قصدش زیارت قبر حضرت حسین بن علی (علیه السلام) باشد، اگر پیاده رود خداوند منان به هر قدمی که برمی‌دارد، یک حسنه برایش نوشته و یک گناه از او محو می‌فرماید تا زمانی که به حائر برسد و پس از رسیدن به آن مکان شریف، حق تعالی او را از رستگاران (مصلحین برگزیده) قرار می‌دهد تا وقتی که مراسم و اعمال زیارت را به پایان برساند که در این هنگام او را از فائزین محسوب می‌کند تا زمانی که بازگردد، در این وقت فرشته‌ای نزد او آمده و می‌گوید: رسول خدا (صلی الله علیه و آله وسلم) سلام رسانده و به تو می‌فرماید: از ابتدا عمل را شروع کن، تمام گناهان گذشته‌ات آمرزیده شد: «...مَنْ خَرَجَ مِنْ مَنْزِلِهِ يُرِيدُ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ صَ إِذَا كَانَ مَاشِيًا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حَسَنَةً وَ مَحَى عَنْهُ سَيِّئَةً حَتَّى إِذَا صَارَ فِي الْحَائِرِ كَتَبَهُ اللَّهُ مِنَ الْمُصْلِحِينَ الْمُنتَجِبِينَ [الْمُفْلِحِينَ الْمُنْجِحِينَ] حَتَّى إِذَا قَضَى مَنَاسِكَهُ كَتَبَهُ اللَّهُ مِنَ الْفَائِزِينَ حَتَّى إِذَا أَرَادَ الْإِنصِرَافَ أَتَاهُ مَلَكٌ فَقَالَ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ص يَقْرُوكَ السَّلَامَ وَ يَقُولُ لَكَ اسْتَأْنِفَ الْعَمَلَ فَقَدْ غُفِرَ لَكَ مَا مَضَى.» (ابن قولویه، جعفر بن محمد، کامل الزیارات، گردآورنده عبدالحسین امینی و غلامرضا عرفانیان یزدی، نجف اشرف، المطبعة المباركة المرتضوية، ۱۳۵۶ق، ص ۱۳۲)

«...مَنْ خَرَجَ مِنْ مَنْزِلِهِ يُرِيدُ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ صَ إِِنْ كَانَ مَا شِئَا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حَسَنَةً وَ مَحَى عَنْهُ سَيِّئَةً حَتَّى إِذَا صَارَ فِي الْحَائِرِ كَتَبَهُ اللَّهُ مِنَ الْمُصْلِحِينَ الْمُتَنَجِّبِينَ...» (ابن قولویه، جعفر بن محمد، کامل الزیارات، گردآورنده عبدالحسین امینی و غلامرضا عرفانیان یزدی، نجف اشرف، المطبعة المباركة المرتضوية، ۱۳۵۶ق، ص ۱۳۲)

«وَمَعْدِنَ الرَّحْمَةِ؛ وَ مَعْدِنَ رَحْمَتٍ.» (زیارت جامعه کبیره)

مقام معظم رهبری (مدظله العالی): «بدانید امروز تاریخ جهان، تاریخ بشریت، بر سر یک پیچ بزرگ تاریخی است. دوران جدیدی در همه عالم دارد آغاز می شود.» (دیدار با شرکت کنندگان در اجلاس جهانی جوانان و بیداری اسلامی، ۱۳۹۰/۱۱/۲۰)